

کتابخانه

جامعه ملیه اسلامیه

دهلی

شعبه

شماره

حفظ و احاطه

A.H.F. 1941

A-382

نسخة أبو الفضل
أبو الفضل علي

(١٢٦٢ هـ)

بسم الله الرحمن الرحيم

درود

گویناگون بشیر دادوری است که وجودش را از کارگاه
عزت و جلال حضرت صاحب الزمان علیه السلام
را جبرئیل علیه السلام بر او فرستاد تا به نامش کفر از
بخر و دست و صف بشیر گفتیم از بخر دست
فی الجمله جانت که دائم گفتن این است چنان
گفتم از بخر دست چنانچه بشیر هر صبح
را که آفتاب از آن بجهت خود و یقین است
ایمان و توبه و من بخشد و جانبار از سلطه و

و کمال را بر و این جمال جان آرای خود گردانید
آن سرور گمانست و آن کس را شکر جبریل این ز
او و دست بر سر خاک کف باشت سر بر خیزد و خم
خاستاک سر است بر سر اسکن در بر و انش و ران و کوار
بستد و زلف نگهبان مایه بدند و شعله مانده از جوی
از به قدمی روزگار و نیرنگی زمانه تا بهار و اوقته نهاد
او رنگش بارگاه شکوه و مکن و ره نور و شاه را علم
و یقین عالم و عامل و علامه و معارف کامل و مباحث
زمانه اصطفی و فدا طون رهنمای شیخ ابوالفضل و میر
بنافان مونس ریائی زمانه زمانان شد و در دنیا
زندگانی کسان برگزیده انفس و افعال کشت عالم و
جهان نبره و تار و مو و وقتای حیات و پراهن معنی
و در پیشگاه شاه بهمانرا و وفاتش دیده بر کم نشد و سنده
نفت حشرت و کف فدا طون از عالم شد و مفاهیم
و در پیشگاه چار باشت فضل و کمال کار حله نامه و

و او سوزاقل مدارج کمال است پیرا کنده اعتقاد و بود و مکنه
بیدار و فصل و نام در و الا دیده آن ~~محیط~~ ~~ارسطو~~
سکه منش و رای را بطه عمیره زاوی نسبت فرزند
و اشتم و منظور تریت او بودم این کلد سینه
فرنگ دست او نیز شگرف بهت ادراک سجا
و اشتم و فراهم آوردن آن محاسن عجایب مرقی
بر ستم و در انتظام آن نظریات و باکاشتم اگر چه من
هم نشناس راجه یار که هر مقرر راجه امن از گیتان
دورم و بهشت را فعل خبر زهره آرایش دهم
را بهشت افروزم و غماش ماه بجنجلی که لیکن این
کیان خیال و افکار افکار را از کمال کماست و
پیش ازین طاقت مستوری ندیده ام خواستم که جمال
آنرا بر صاحبان سخن و طالبان این فن بدوهره کریم
و این عروس زیبا و جبریده رعنا را مثالی نمود
بدان معنی و انعام لاجرم هزار تکابوی و حبست جوی
نموده

من وایان و بساط یافت دانسته و در محوری
 ضرب آباد محوری بسکون شد که وانا و محوری در
 بر کام و نور نشاط و شمول انبساط که زمانه را سعاد
 تین بود و خاطر را بهجت بخشش در نه است آباد
 کمال بخش و مطا^{عه} لوه لوه صفوت و صفا و وین^{ها}
 ترست و مطا^{عه} که کارنامه کارستان یکتا دلی بود
 مسرور و منج و شرح شد و بشام نورانی خلت و ولا
 و رواج روحانی به طت و صفا از شقائق حدابن
 میانی و ریاض مضامین و معانی آن مشام فیض
 اششام روح طراوت تازه گرفت و دماغ فردوس
 بشام طریقه نظاره پذیرفت و ریاض محبت و قربت
 قدسی کسبه گرفت و اساس خلوص و وفاق صمیمی
 انجام یافت الحق این بحیره ضریه که در حقیقت ملاقات
 روحانی و مکالمه و زبانی است سره اغرای دل مشتاقان
 طرب برای صریضانی بسطی همان تواند بود و محالست

موری و مصباح طاهر می باشد از حدیث المیزان توان
شمر دو انکه در فقه پذیر خاتمه مواخات تمام بود که در توبه
مبانی صلح و تصفیه امثال و فاق از جایی اینجام است
و اندو که فی این باشد بر منظر اسحسان جلوده مخلوق
که امر می شمر فقهت نور عالم کون و معنای و نشانه خلق
عمران بود و توافق نشان نداد و اند که انتظار هم سید کانیات
باز موط و مربوط است و هرگاه این معنی در باب سوطین
که اساطین بازگاه جبروتند بنظر آید هرگاه مظهر برکات
و بیخ شجاعت حال او مال خواهد بود و الوف نفوس و منف
وی بیات در مباد عافیت ابرام خواهد یافت و در
اطمینان اسم صالحه و ابرار از لوازم مصادقت مارا
بایستی بادی است که همگی است حق طوبت طار مبادی
انکشاف صبح سعادت بر خلاف اکثری از عرفان روان
که شش با صنف مبنی نوع همواره بر منج از بتلاف و ارتقا
بود و صفت هرگاه بادی این وادی و الا فدر شده باشد

7

مکمل

و بین مردم چند از بید بود و مشقت مرافقت این
 و مراعات این رابطه باید کرد و لهذا درین ایام عالم
 این نظر بر سوابق معرفت و سوائف حقوق ایشان
 داشته و کار علی سلطان شاملو را در سزاوه استخا
 نموده بود بموقوف قبول نرسیده و نیز شاه رخ میرزا که از
 زوی آن دولت که در کابل و دیگر شهرهای سیوا و بخور
 و نیز شاه رخ که از ولایت سر و سر است جاگیر داشته
 باشد و احاطه فرستاده و نموده و با اجابت مقرون
 در صورت حاله جاگیر کرده و نیز میرزا ابان قزلباش که
 طلب داشته و سر است آن دیار که از قدیم ایام داخل
 ممالک بوده و بعد از او همان یا برمی تقوی بیاض که
 مسا و جنود توران آنجا و در آن منسوب است بر آن
 قصد نمایند و حفظ عظم در میان ولایت آن و الا
 شکوه و ممالک خود را آفت شود و نیز یکی از او باشد
 بدینست که در کوستان بدخشان سرسوزش برداشته

و بعد می آن شد که فرزند شاه رخ میرزا ام و پس از
 آن ناخبره با و پیوسته به جزیره مراغه فرستاده شد
 نموده و توجیه فرمود و هم ناانگه او آکره و منت او بار شد
 از آنجا که با نسکس ناانگه مرگست و الاست چون
 نخستین حرف صلی و میان آمد و آنکه سواد که صورت
 شایسته بنان میسر گرید که شایان بزرگ کرد و بای
 امروزی باشد فی الواقع اگر تحقیق آن بختان دل
 او نیز که فاضله نامه که از شش نامه صورت سیر و ازین
 چه سیر و از این مقرر می باید ساخت تا در آن در وقت
 گاه بزم یک ختمی آراستد شود و بی میانی بهتری
 مقاصد و بی و و بیوی و مطالب صورتی و معنوی
 به بیان متقین و طراز تحقیق روشن کرد و جهان به
 همانون رسیده که چهار کس طینشان بودند مارا و جد و
 پنجار دست او نیز سخن ساخته اینچنین که مخالف میانی
 دوستی باشد مذکور می کرده اند حاشا امری که در خلوت

شایسته

به فرزند پادشاهی

سرای دل بنات شد به شکاه زبان ظهور تیاده و این
 بطراز نغمه و نثر به یونند مثل بر خلاف آن رو و با
 اندک است و ای و شکار این و بار خوش آمده بود
 چنان خاطر می رسد که تصوف در اخلاقیه به نصیحت
 فرمایم تا زبان را از خایان بسته آید و انگه خیر بر
 بود که نسبت به شایخ میرزا همان عنایت و خاطر است
 موب تأمل شد که در بوطن قدس به فرمانروایان
 و از شکوه که مطالع انوار الهی و مظاہر اهل صفت
 و صفات عنایت کفا و حسن ان الطباع و استقامتی
 پذیرد و چو از سایر طبقات چگونه قرار کرد علی الخصوص
 که کشای آن خود و سالی و نادانی باث حیران لال مع
 و صفت و نگر دو و او از خود و کانی که نور و خیرین نصیحت
 نسبت باین دو دمان و لا شکره بود و عیافات آن بر سر
 باور به عزت شد چون پناه آورد و نغمه شاد است
 از ناصیه حال او ظهور داشت و کرد را بر نه شد و انکه

ایمانی رفته بود که اینجا نمودن شاه شمس را و فرزندان
محمد حکم سیزه را این استخوان و دوش از آثار محبت
این تفاوت و دو دمان می و عجل است چگونه و رود
منشای خاص که با این است اینان تصور نموده اند
و اندیشه قضای است بکمالی تفصیل و موحات رحم
پذیر و خامه اخلاص و بود و سزاوارت این حسن نیست
ان والا ترا و شکر و خوشنودت شدیم و انکه محراب مولانا
حسینی زکات شد نکلت گردیده بود که فرزند عزیز محراب
خورد سالی خواستش چند که نه بود و خوب بود و نه بود
دل نگرانی دارد که مبادا غبار طلی بر دامن محبت نه
باشد و در استخوانان تفصیل رفته بود و قاصد شیشه از دور
و خلط در ریشای راه و راست فرودست معنون معلوم
شد و خاطر گرفتن از سوج این ناسف داشت و این محراب
قدیم با صواب طاعت جدید بدان گونه انتظام و ایام
نیاخته است که اگر با انقضای جری می بود و غبار طالت

برو من صفات رفت رشید فرزندان را یادوران
 حقیقت تار کور می باشد خصوصاً که بان و آل او نگاه
 اگر نماید این مجازی نثر این معنی بطور نورانیده دور
 سعادتمند فرزندی که بوضاحتی پدر و جبهه عمت او
 بوده باشد در نگاه بابی این نثر رشید نگار بوی
 نماید همان جلایل عهد و شریف موافق که بدیده
 اینچنان کاروان مره بعد از سری فرار یافته بود ظاهر
 حق پسندی مرثیه و شقی است در رسم اسلام و این
 کرام از برای ابقای ارکان دوستی و یک جهتی عالم
 حقیقت از زبان فوت مثل عمره غیر آن وافی و کاف
 است و آنکه مرثیه بود که بعضی یورشها با آمدن آمد
 انوار حق موقوف است بوضوح پیوست حقیقت بدو
 کردن او جهان که زبان را بهج شریف رسیده است
 که بعد از رحلت این نام از پیش آمده نیک و زانی و نگاه
 دلی بود که اگر او مجتهد قدسی رسیدی بسا ابرار و صواب

نکبتانی

وخواهش موافقت از زبان راست نوی او معلوم
 ان والا گوهر مشتمل بر اراده که مکشوف می شود و این
 باشد از مکاشفه قوه به فعل آورند و هر گونه
 که رازم نشان و دوستی باشد و خاطر حقیقت طراز
 ابداع نماید که در آن مساعی مشکوره نواح ظهور دهد
 الحمد لله که از عنوان جلوس بر او رنگ فرمان
 تا حال که سره عاشر است از فرمان تالی که در اول
 پنج اقبال و مبداء اقسام بهار احلال است یکی
 حق اساس این سازند درگاه الهی است که
 خود منظورند استر نهواره و اقسام و استقامت
 گوشت و از میاس این کردار سخاوت بر تو ملکیت
 وسیع بند و شتان که بر چندین فرمان روان والا
 افتخار بافریه بود و در حیطه تصرف و اساطیر اقدار
 در این و لطیفات انام که در خیال مزیه و خلق
 مشکل تارک استکبار و استیلا بر زمین اطاعت نماند

را و خالفت می سپردند بمقتضای درستی نیست را
 و ارادت میگویند دارند و طوائف بناس را با یکدیگر
 با وجود بناس اوضاع و احوال طوار و ابله بودند
 میدادند چون سخن دلا و در شایع درستی نیست
 و راستی گفتار است و حسن اعمال با باقی بخاشته
 ناکزیر است بدگر بر جی از نعم الهی و نیا نیک و داد
 میبخشد هم رسانیده بر نعم یک جنگی را شاد می نمود
 میکرد و اندک کلمات صبر که اقطیاع پذیر است اوقات قیام
 است حق و محبت مانند که در بنور آورد و موب و الا بصیر
 ممالک پنجاب اتفاق افتاد اگر چه تحسین نظریه بود و شکار
 اس حدود بود اما شجر و اراست و کشائی کشیده این
 زمان قدم سلاطین روزگار در ان سرزمین که در حکام
 و نقصان حکم و عدیل نداد و در غزایست و لطافت
 ضرب المثل نظاره گیان و بنوار پسند است بسیار است
 در آمد و نیز مکر و باطن بود که عوار و پندگی حکام ان یاد

بک
 چو

آحصان

بسم الله قدسیر بر سر تبارک است سماوی سوادان
نبرد و دوست و غار یان شامت اندیش و
اندک فرصتی آن ملک را در احاطه تصرف در آورد
اگر چه حکام اتحاد جنگ و بعد از تقفیر نکردند اما این
حق اساسی چون فخر بود با حسن و جوه مفتوح
شد و خود هم در آن سرزمین بخشنه ایمن که از عطا
مجدد الهی بوده شکر برورد کار بجای آوردیم و نیز
چون بر سر و شکار کامل و ککشت آن عشرت سرا
مانوس طبعی بود و مال قضای کوهستان کز و کشت
سیر نموده و نوادگان شکارستان صبح الهی بخشنه
عشرت من نظاره کرده از راه ولایت یکلی و منظور
که از رضا و مجمال و تراکم کرده و مغلوب بدست
که افکار را بر سر و او بام بلندی برای عبور از آن
طرف بایله دستوار من اندر برده بعد صدها دل نشین کابل
رسیده است و نیز از مکتوبات خاطر حق بدست

آن بود که حاکم شهر را که مغربی مملکت روزافزون شغل
بر ساحل دریای شور است و مرزیردستان آن
مرزبوم راه معدلت می پیر و شش نضای بهوش
افزای فرموده که بشاهراه فرمان برداری لایمون
کرد و اگر از نامساعدی بحث کوشش بخت نبوت نداشت
باشد آن ولایت را که مملکت وسیع و لایمونت
آبادان یکی از واکران فرمان پذیر سپرد و آید
چون تل صلاح اندیش و دیده دورین و کوشش
شواذ داشت داستان موعظت را افسانه انگاشت
از یاده خو و کافی سر رشته بهوشمندی بخت و بخت
بان ناحیت فرستاده هم تا قریب دو ده سال ساور
اخذ اسبند در هر کونه قطره نژاد و انتقام نمود و چه
در دریایچه در صیرا افتام بخت بهل کردند چون
نبیت حق پذیر بهر فایزت عالمیان بود و بهر جانفست
و فرزند می بفرس جان فرزند مال آن گروه

میش گشت و از آنجا که سخن قدیم است که کار معامله
نشانسان کوتاه پس تپاه کرد و حاکم اجار شکست
بر شکست افتاد چون درین و او مایه آسی و دست بود
آینه برینهار و برهان او ایاء و ورت و وید و مانی
ان ملکست وسیع و قلاع آن و بار و نل ملکست
شد و با آنکه چندین جنگی کرده بود و بعد از آنکه گشت
مشرّف شد از ناصیه اسوان او نفوسش سواد و مندی
فر اگر و نیزه باز آن ملک را که بیک عظمه بدست آمده
بود و مکرمت نمودیم و نیزه از مملوشتان صبر صوب
اندیش تیزی و نادید افغانان و خوش و بیام
سریریت که از مور و ملج پیش بودند و جبال صبر
سواد و بجور و نیزه آه مساکن ساخته همواره متفرض
قواقل ریه نواران می شدند ان نیز مقتضای
عدالت صورت شایسته تزیینت اکثر می حلقه
بندی و اطاعت و انقیاد و بکوشش و خوش گشته

و که روی از آن قُطاع طریق که بخار شفاوت و انجمن
 در دماغ آنها چیده بود و با میان میدان کوه هفت
 و بسیاری بحال سطوت قهر الهی اسیر شده بودند
 رفته و نیز از مکنون ثبات بطون حقیقت بشنون
 اصلاح و افلاح بلوچان بدشاد بود که پیوسته در
 خوف و رجاء و انحراف و اطاعت مانده بر باد
 بهمایان ایران راه می گرفت و بنحایت تعجب تمام
 این هم بدستور دل بسته نفس رست و هر گونه
 دل بدگر که در تجمل صیغه خفی بود خوشتر از آن و منهد
 ظهور بنده ثبات و از بر کات نیک رفتی با آنکه یک
 اقبال در پنجاب بود و سلطان مظفر که الی که با اهل
 هزار کس هم خونت میزد و سعی مجاهدان مصر میزد
 که فشار آمد و جبهه سرکشان و گردن و از آن ان
 زینهار خواسته نداشتند و در دوش کشیدند و از
 بدایع سواج آنکه در هنگام آوردن او بجهت خلافت

تمت

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای ملی
 ثبت شده است
 شماره ثبت ۱۰۰۰۰

خود را خود گشت و همانا که مصلحت جهان بود که
میسرترین برکشیدن او می و بدین بیان ربانی مد نظر
تمام دارد و غالب آن بود که چون در نگاه نظر
می آید و ندید هر یک بسبب است بمانند و نیز با تمام
بر کار طلب سومات مشهور و از بخون و سبب و
نموده که جنوب رویه بر ساحل دریایی عانت
در شرف درآمد و نیز برهان الملك برادر نظام
الملك که عظم و راست و کین و است و از حوا
روز کار شده و در تخی با محاسب او و در معاودت
که چنانست آن بداد و بسامع حق بنوش میرسد و را
بعواطف جلیله شمال فرموده و نیز و کین را موافق
داشتند بودیم و چون همه طغیان و ستم رسید که
و کین رسید امر او را است مال و خانه و کین حکم و
را کار شده برهان الملك را حکومت آن و
و او معاودت نمودند چون کوتاه حوصله بود تا

ف

ج

تاب باوه بر دآزمائی نیاورده و مستفقال
زوان این که پیشک ناسپاسی شتافتن استفعال
خویش نمودنت و راندک زمانی اثر از و فرشتا
و میزدان است او مانند و پیر آن دیار یکی از مسو بان این
را بر دآشته خوشت آرای شدند بیچاره بمانند
ایزدی عساکر قطعه از قطعه بسر کردی غره ناصیه
و اقبال خوفه با صره دولت و احداث فرزند سقا
منه سلطان مراد از حصت فرمودیم کرد و تو بعد
از جد ایل ما شربت و در کمالی انکه پیوسته میروند
مهرت افزای حدیقه باطن را طراوت بخشند

رابطه خلعت و صفا و واسطه نجات و الایحی کلام
مصافات پیام و پیام موالات السلام که در طراوت
رفتمه و کرمه و جوی امتیه اینو عالمی مرتبت معالی
سلطنت و اهدت بناه رفعت و شوکت دستگاه

بسیاری آن ملک و شیخ را که بودند و نشان و کبر است
در یغی و زلزله و در او و ند و نیز نه و از مایان حقیقت مند
اقتصادی بلاد و نیز ولایت و شیخ اولیة را که نسل
به بیاض نور است که نسل و ند و نیز نه و از مایان حقیقت
با و نیز و یسلک ملا و عثمان عکزه علیه و را مدد و چون نود
نما و نیز وی و سالی و را نیت برای این طایفه
آن عقلت و نکاتی به حسن قدر رسد موده به و بیاجه
اعوان می نگار و که چون مولانا حسن بی طار است
استخوان یافت و را ن نند و یکی نگار به و از آن استخوان
سقطات اشارت کند که به نود وی رخصت از رانی و نیز
در انشای چندی از و از گونی بخت و عمره و دل است
کشمیر اعزاز و نیز و نود و موده و با و نیت حد او و او
و مسارعت و نود و موده و نود و موده و نود و موده
عمره و نود و موده و نود و موده و نود و موده
عمره و نود و موده و نود و موده و نود و موده

حوز
سحر

طمان باریک بطریق ابلغار مویه میزند و میزند آنکه
غازیون نصرت میزند قطع کرد و با نمود و بان ملک
در این بعضی از حوادث اند و از آن حقیقت میزند
ضرورت و از آن طوفان بی میزی افتاد و بودند فایه
یا فیه سر سر کرده و اینها را و روند و چون موب است
نزد و یکست و بود و چید و مان با غنایان پسران عبور افتاد
و بر آن کل زمین و فیض بخش است و در صورتی و مهربانی
نمود و فرستادن ایلی و رتوبی مانند چون رایت تمام
مراعت نمود و در این ای راه بر و افتد مولا اناسی
رسید که با بتلای و امثالی در گذشت موب مزید
گشت بنابران بعضی غنایان ثبت افتد و رسید الی او با
الغلام و دو دمان خلاصه الاصفیاء الدرام حواشی
آتش و که در قدیم این دو دمان و الی است کفر و سواد
همچنین تا آن حقیقت حال را می شود و میره نور کرد اند و میزند و
عهد و مواثیق که بواسطه رسل و رسائل تقصیر و بر میسر یافته و
عاطف

کرد و وزه را بر جلال با شرفیت و بختاکی اندک پوسه نمود
مهرت افزای صد یون باطل زاطه اوست بشند

را بطه خلعت وصف و واسطه حجت و اول ابعی مرام
معافات پیام و پیام موالات الیام که در سکاو
قیمه کریمه و خاواهی بختیه از منقعه عالی مرتبت سواهی
ساعات و اهدت بنه راه رفعت و ستوکت و سگاه
فارس مضاربت است و ایالت سرفتی مداین نصرت
نقوه و دو مان عرو عل اعضا و نامد انانچه و و اشک
سطح اشته بوارق الی جلای الواریت و ارق اکاهی شد
ارکان شجاعت و حیرت مؤمنین منانی سار است عکس
سندش فخر عز و اقبال صدر آرای بارگاه جاه و دولت
انوار عیناوی الفطرت معالی الهم احسن و بیامین الفخر
جدا مل الغیم کوهر افزای نگرش و عید الاحسان ما اظنه
بر و از اینه امیر نیک است و او را بحدان بنور کایه شمر

اولاً و را بر بانی و بحاکام بنک از ازل تا کنون
درست و باله و ام و و عایم و درت و سوسن الا
منزج و سنج بود و نسبت ثبات و ثبات سابقه را
نابیه و سید و فواید صد است صمیمی را همی رفتم بود
نظم و جوست مورث صفائی خاطر و ستر اخلاقی باطن
وظیفه مسانی یکسانی و بحاکمی احکام پذیرفت و
قوایم و کسبی و کجی و یکناوری انتظام گرفت و درت
صمدان و و خاطر ضیاسه که از اشته اوقات عالم قدس
و السمات عالم نفس نظیر همی پذیرد و غنی و طیب نماید
که از اشته ای جلوس بر او یک جهانبانی نا حال که مباد
قرن ثانیست بمساعدت توفیق ازلی و مساعدت
نائبهات سماوی و خاطر دحق پرست جهان جلوه مان
و او که مقصود از سلطنت فرمانروایی و ابد است کسورانی
مقدم مر اسبابی و افدایم بر لوازم پاساژیت در جمیع
و مثال کردن و در خطوط فانی و مستندات سمایی نورانی

ولهذا طریق سکوت و سکون طریق این شیار منزه و بگاه الهی را
با دوست بودن و خوشی و بیکانه بودن از مدارات و
مواسات و معاطات و مماسات امری دیگر نبود و نمود
نوحه خاطر و پیوسته احوال و استودی اوضاع عموم خلایق
و بهر این نام معروفست و عثمان نوحه باطن باین مقصد
بلند و مطلب از امر موطوف حق و جان و علی شاید برست
و کفی بالیه شمس که تیر و تفتحه ممالک هندوستان که مساحت
ربع مسکون و سیاحتان کوه و هامون سواد اعظم و چهار
و این عالم شمس که ده اند و از طرف بهر دریای محیط
انصال دارد و مقتضای هوا و هوس نبوده است بل این
بنا و درست غر از رطل سپید طهوفان و حمایت مظلومان
امر دیگر محظور گشته و ازین جهت که بیوهی حمت
نما بون بهر جا که آورده و طست و اقبال معجزه اقبال
پیش آمده و عثمان غریمت مبارک بهر جا که معجزه و اقبال
فتح و ثمرت بطریق استیصال اقبال نمود و هر کجا که بود

و بحمد مصلحت ما با سالیر علیهم السلام باشد تا آن سلطنت و مکاره
که از آن بهمانه با فوکان درگاه کبریای الهی است
و مع هذا و اربطه انسانی جامعین و عواطف و محبت و قیام
تعمود و تمکن و ویراست و قریبه تسابو و صمیمی است
لا حول و کونیه باشد و بهر مومنان حق شناس ظاهر
که یکی ازین روابط در انعام محبت و والاکامیت
فکلیف که این همه و داعی جمع شده باشد غرض از دینی
و یکسانی منظره و نظر حق و حقیقت این نحو است
و بدست که بواسطه برکات این موهبت و موهبت
و سبب از انظار احوال عالم و عالمان نظام اوضاع
البحر و جهان و جهان خواهد بود و ایمانی که در وادی
ارسال رسل و رسائل مرقوم شده بود و هر چند
در این عقل سخن در آن باب ناکردن از جمع بر سخن کردن
داشت اما اعراض ازین وادی و در یک طویل کلام
در آن مقام تا ملائم باشد این قطعه که از احادیث

دین مسئول است ایستقامت و قیادت الاله و قوله
قتل ان الرسول قد کنا ما فی الله و الرسول معا
من انسان الوزی فکلف انما الحمد لله که بدو
صح ایجا و نکوس و طهر و شسته بر سلطت سوا
فرین همواره طهر و شسته فویم ملت و دین و مملکت
مسئول حق و یقین بود که لا جرم المویب الملك و الدین
نوامان ارتقای مدارج سلطت مایون و اعتدال
اعلام دوات روز افزون کمال دین و داری مای
و ایل فاطم و حمی ساطع است الله تعالی همکاران را
در مصیبات خویش رنج و دم و ثبات قدم دارا و
و چون جوایع هم سداطین عدالت انما که صدقینان
اولیک اعتدال انداخت که کاه و مذاق و همسور ریا
که بدایع و درایع حضرت محمد است اندر مهابت و امن و امان
بوده و روارم عبادات الهی و مراحم حاش خرم و
جهد بلع نماید تا برین دین مدبت و منسق و منظم

این ممالک و سرزمینها که مقرر شد بین سلاطین عالم قرار داد
و الا فته اربو و سعی میجو و و بنات اربو و که شاهی
این بنامند و نگاه الی بود از سر انجام مهام این
ممالک فزع کلی دست داد و تکیه و حال که از زمان
طلوع نیر اسلام الی هذا ایام است و افرینش سلاطین گشتند
کشانی و لسان سیوف و خنجر و قتل و مانه و الی برامون
این کار دیدم بود و مسکن و موطن اهل ایمان شده
و بناس و مواید اهل کفر و فسادان مساجد طاعت و منام
عبادت ارباب ایقان گردید البتة الله تعالی و
که این جهان که دل منجوست ان نظام و السلام یافت
و حسب المدعاسامان و سر انجام پذیرفت و بریم و اربان
و کردن کشان از جنود و هو و غیر هم حلقه اطاعت
بکوشش الفیا و کشده داخل عساکر نصرت مانه شدند و
طوایف انام را با نام ارباب و انضباط تمام دست
مانند بمصراف حسن کما حسن الله الیک بمکی توبه بخشید

و الله اعلم

و قوا بعد را وقت و نایبین باطنی نصیحت و اشاعت
النوار عاطفیه و لیس و دل و اشتریه بعد اوقای و امانت
الشیان و الیخانات سحاب کرم و احسان و قطرات

مطلقات فصل و امثالان ناره کرمه و مبدایم و پیشنها
خاطر مضامین اثران بوده است که چون ازین مقامات

و احوال حاصل شود و بهر دو بهر دو عین است الی و هداست که اثر
کنار و رنگ که در تهر ایرد و ریای شود و راحه و بهر نور و

بر آورده اند و دست تقدیر بهر زایران و هر چه درین
زادها الیه گفته فادرا از کرده و جمعی نیز از بهر

راه زایر و نماینده اند خود بهر فواید از روی موهبت
ان راه را از رخا و خوش پاک ساز و لیکن چون بشنیده

می شنود که بعضی از امرای عراق نسبت بهوای خود و مقام
بی اخلاصی شده از عرصه و وثقایی حسن عفو است که به

ارتقای ایشان بمراتب علیه بوده عدول نموده بعضی
همه بقی اندامها کرده اند و خاطر حق شناس میکنند که بی

نمار

از فرزند ان کار نماه از نا که باره سواست از
حال ایشان روشن و واضح و پدید آید به طالع اقبال
عیشان مبرهن است بدان جانب تعیین فرمائیم و تا
خاطر از محاضرت اشباح نشو و با مری و دیگر متوهم
الحال که سلطان روم هم و دمو اشوق جزو پدر خود
را کان لم یکن الکاشفه نظریه صوری و الی
عراق کرده بدینجات افواج فرستاده اند فقط
نظر از آنکه از شاه راه سنت و جماعت اطراف و
معرض امتیازات بخاندان نبوت خود متوجه شده معاد
فرمائیم بجا که تعارف اسلاف منظور باشد علی الخصوص
و ربوفت که مسجوع می شود که فرمائیم ای ایبر ان علی فلی
سلطان مدانی او علی را علی محمد با حجب و بدای
چهار با نفاس گشت و مددی را که کرده است به سمت علی
و لازم است که همان غرضت بهو عیاق و حراسان
مستطین شود و بخاطر حیان میرسد که چون را بطه حجت

باب ۱۰
در بیان

و نسبت لافیات مایه سلطنت و شکاه از قریه الیاء
است بر تخته بر از فرستادن مکتوب بحسب سلطنت
بمحو سیادت و نقابت بنام میر قمرش صواب و بود
فوق العاده و استحکام گرفته است و ران زبان که حدود غایت
نیم سده اوقات اقبال و مضرت خیاره نیز و جلال کرد
ان سلطنت بنامه از ولایت خود مشوجه شد و بان
حدود شریف شریف از زانی دارند تا که سر زمین
مجمع البحرین غر و علای مطلق السعیدین محمد و بها کرد و بانها
لی و سلطنت قاصد و پیغام اساسی بحسب قریه الیاء
مشکات تر ساخته بعضی سخنان و لا و نیز و اسرار حبیب
که نمز و کن و مکنون ناظر است و شرح خدا شناسی و حق
پرستی بقدر استعداد و با قاصت و یاض علی الاطلاق
و ریافته است مذکور مجلس ساز و در نقایس حقایق
و ترائیف و قایق اکائی بر خاطر عاقلان است و شکاه
پرتوی اثر اثر نباشد و نیز استماع نماید خلاصه زندگانی

و حاشا

وزیده کامرانی صحت اشیاچ انسانی و نوانست احصاء
فکیت انعمی و رفیان و ویرگزیده خدای و نظر کرده بدگاه
کیبای محقق شود و هر آینه این معنی باعث شمول فضی
معموم فضل خواهد بود و دوران زمان که میناست ابای
این از روی بوجوع اید چون همت منظور ان الهی مقرر از
کردنای خدای بر تحصیل رضای حق تعالی است نه
اتصال تام و ملطبر فراوان نام بنابران هرگز خاطر
حق گزین حق جو است امید که طلب مقصد ایشان بران
باشند که در هر یکی حق شناسی و حق طلبی بیشتر باشد و ان
و دیگر از رضای خاطر او را لازم دانسته مقام بچی بود
از صلاح او در نگر زنده و احوال که نسبت بکمالی و اتفاق
بر عالمیان ظاهر و آشکارا شده است و چنانکه باره
امداد و کمک حاکم عراق خراسان آنچه صلاح وید ما و شما
خواهد بود و از مملکت بطون بعالم ظهور خواهد آمد و خبری
که در باب مقبره فرزند شاهی خمرزار قم زده کلک محبت

منده بود و سخن خاطر افساف که زین افتاد الحی که منشا
بواسطه خور و سالی او خود پسندید با از ریزم کم فطر
و بد مصافی میشتائی چندی بین امور نالایق که بود که هر کم
از انما لایق آید مستعدی ان بود که کار او باین حد
رسیده اولاً بواسطه اغوائی بعضی گونه بهمان از لوازم
اطاعت و مراسم عبودیت که بسیار شباهت نمود و شباهت
بان عظمت و سگاه و قطع نظر از مواد و مودت و قوت
سان ما و ان رفت و سکا و اقمه است از روی
جاذبه طرف نسبت می تواند شد بی او باید پیش آمد
تا انجا که بدین ریزم کواری بود که چندی در حقوق دینی و
دنیوی بر دهنده او داشت انجنان سلوک نمود و هر چه
بیشتر که نسبت با او واقع شد از مرقای ربانی و از سام
پروالی بود و الحال چون شایخ مرزا از خواب غفلت
بیدار و از کئی غرور و شوخی است و عتصام مهر
و تقای عطف مانوده غیر از ان که گفته است و مطلقاً

و امتیاز تجسیم امری و یک مخطور و یک و دو مامول از امرام
 مودت و قرابت آن عظمت در نگاه نظر است
 که از زلات اقدام او اعراض نمایند و بهت نشین
 مسالی محبت و استحکام قواعد مودت افادت حجت
 بنا و زنده نمایی و خواه عمده حرمان کارا کا حکم
 تمام که خلص است گفتار و مرید درست کردار است
 و از ایندای ملازمت ملازم بساط قرب بوده
 دوری او را هیچ وجه بخوبی نکرده بودیم برسم ریاست
 فرستادیم چون در ملازمت ما او را آن نسبت تحقیق
 است که در محبت را بیواسطه دیگری بموقف عرض
 میرساند اگر در مجلس شریف ایشان هم چنین اسلوب
 بر می باشد که با فیما بین مکالمه بیواسطه خواهد بود
 و بهت و افتخار عنقریب بنامه رفیع و نگاه اسکن
 شان انار الدیر بانه سیادت نقابت نصیب صید جان
 است که از اعظم کسب و اجله انقیاد این و یار است مقرر کرد
 بزرگوار از سعادت

بجشن

بودیم و بواسطه بعضی امور و پیریزی افتاده بود
در بنوا امر فائز نیکیست بپناه مستشاران و پیرستان و هم نمود اندک
از خود و هدایا بحوین عمده الخواص مد علی بن موسی و
تفصیل علی در ارسال بخودیم باید که مبدء نصابی عزاداری
مطابق عمل فرمودیم و همواره از طریق طریق ارسال
و اخیاف تحت مسلوک باشد و از کفر خانه طلب داشت
و فرستادن کبوتران پیری بر و از کتب عشق یاز
طایفه فی بال ثوق در انتخاض و امر از اندک
شما هم بجهت و داد و دانه و اگر چه توبه باین شیئی پیرند
که در نظر اولی از اوست و بوسیله لیکن در نظر ثانوی
جهت و یاری باید داشت شود و مناسب و دو
از باب و چه میسر بود و چه بجهت بجهت می شود و اگر چه
حضرت واجب تعالی پیر بر همه امر اگاه است که شیئا
صوری احیانا سال این امور بر حال توجه نمیداند
از حیلانی پیش نیست و بر بر و بال و طایفه ای انکس

خاطر حق اندیش به امید موارید نال نثار ای صفا
تیر و جرایل رسایل مودت و نیکبختی حاصل اخلاص و
کسب مبالغی اختصاص نماید نامه به دست اختصاص تمام
گروه بگذرد السلام والا سلام
استثنایم کله سده بهارستان بکریا و بکاهی و بکاهی
کارنامه نگارستان و ویرانی و غرض آنکه اگر است
نخل بدین جوستان برای استثنای و نگارستان بکشی
مندان نگارخانه دول فزونی و ویرانی و بکاهی
و دلمان چسبندگان کوهر افزای افروزد و بکشی
بود بکشی چهره دانش و ویرانی و بکشی و بکشی
نثار باری جاکت خرام بکشی و بکشی و بکشی و بکشی
ولاوری و ویرانی و بکشی و بکشی و بکشی و بکشی
خدیو کامکار کشور و بکشی و بکشی و بکشی و بکشی
وایش پوری و ویرانی و بکشی و بکشی و بکشی و بکشی
بود و بکشی و بکشی و بکشی و بکشی و بکشی و بکشی

ویرانی

ویرانی

ویرانی

اسواری

وید و دانش اندیشه که این همه باکی و دماغ و
۲. و مع که از این و کشور گشتی برای هر روز و در این
از روستم و از استن گشت و دهم و با یکدیگر و خواهم
ناباید از و سر و برودن در گشتان از زوای ناستوا
چنانچه همیشه با دوست و دشمن و خویش و بیگانه
از خود و بزرگ و مهر بانی با مردم روزگار از خود
و دور گشتن مینو خدا آگاه است که باک ساختن
چهار دین کند و بستان و خوش خاشاک و خوش این
بوستان که از پیله یوی بد ریای بنور پیوسته است
از سر خود خواهی و خود کانی نموده و پیش نهاد از
چهره از شش خاکساران و که از شش ستمکاران شده
و از محبت بهر سوی آروی او رده کارهای دشوار را
کشایش یافته و همه از زوای و از رده امید بخوبی مالیش
بر کام پیچیده و خرد با یکدیگر بستان با شتابان

والا وودمان که از این رکان باریافتگان و بکار افتاد
اند با این معنی بود دوستی قدیمی و خویشی نزدیک و میان
برویشندان خود و این است که یکی از آنها در یک
و یکدیگر پسند است هرگاه این همه یکدیگر باشند با شکی نیست
که هر یک یکی در میان نخواهد بود و این یکی یکی به سر مار یا
همان و پیوند همانان خواهد شد و اندر در دهر و نستان
نابینا گرامی و عدم اطهار و از هم دوستی ایامی از نوانه
عزیزه رفتن بود چنان در پرده کتمان پوشیده و نهان
ماند چه دل نگرانی ایشان از دشمنان گریه و در و نگر
با سرشان چون تیرین خواهند داشت و کینه کوی خیز
از سخن سازان بیکار و نیکو کاران که نهاد و بجزوی
چند از خود بجز عیب پسند بر علم آموز و دستوند از بد مایه
رسند با دستوند ابرهیرا غی رسد که از تیر که درون و گوی
در یافت در پنجا ساختن بودند و گوی از ساده و لا
چند اندر او کردان کرد و چنان ناشایسته باشد که

در اعلی

در اعلی

این سینه اند خرد چه کنی پیش ران می دانه پند
 در وقت فروغ این گرو و پای سر بخا هر مرد می که اندک بر تو
 و دیانت دارند بر سر ایمن و الا و دمان که بر نید
 و نگاه خداوندی اند و دور اندر شنی و تبار یک سنی ایشان
 بر همه روشن چه کنی پیش داشته باشد که گوشش هوش
 برین سخنان انداخته از نامه و پیغام دوستی باز ایستند
 و اکثر بندی از رانده های درگاه و و مانند های گمراه اند
 از رده دل رفته باشند و بر راه سالی و راحده و روح
 را راست و از نموده خواهند که راه سخن یابند و خواهش
 و مزد کی کنند و بر آن ننهند که روی برد این دوستی نشیند
 و حیرت بیکانی بخاشاک بیکانی انباشته شود و سر او را
 دوستی آن بود که ایچان و انا فرساده منته سخن می نمک
 است و از نه کارا نگاه می نشیند دوستی آن بود که دانه را
 را بگویند سخن را فرساده از جگر می آن می برسند باری که شد
 و روی باری ایچ که گذشت اکنون چون لاله از دوستی تار که خورم
 یا خند

و هرگز در دوازده خورشید مران نشسته اند که از هر یک در هر یک
یکایک شده اند از ساز و دو شید و مانند که از غیرین که
نست و جماعت بر اجابت هر یک که باین مافیه و در هر
نظر و مشق و اشارت از باب شفت اعتقاد و یافته و مانند
اتفاق اهل مل و محل مشر زنده است که بعد و موجبات
بیشتر است و در وقت ممتد است نوع کرامی انسان که مثال
اقبالش بر موقوف و قمع فضلنا هم علی اکثر من نسلنا من
است که در هر یک از عقل است که شفت خداوند
یا و وابسته است و در یافت کارگاه او در شش یا و
پیشتر است و با اتفاق از باب عقل و صحت عقل بود
نیت این که هر شتاب با و شتابان نیز که شتاب
والا نه از هر دو شتابند و دارند و انشوری تا بداران
نیت ملکه و مختاران دانش پسند از که پیشتر است به
هرگاه که در کارخانه او در شش هر سرفرازان و احتیاج و استعداد
دانش پیداوه باشند هر اینه این طایفه علیه هر یک و کما

مورف خواهد بود و اکنون که در شریک این پیش و سیکامو
مربیان که در آمد و انشماره آن نامدار و یکبار در ستادان بود
و از اکابر علمای دین و اعظم انجمن است هر چند باو شایسته
و انشور را هم نشانی با سواد و علم نباید اما به سنت علم
که ضرر و درین و دانش خدا و این ان عظم است و سکا
خواهد رسید و فایده است بنا و مدرک و ریا و نخواهد بود
و چون به نظر صاحبان این و زیلت لازم است
که این یافتن به با و فیروزه خانم گریار و مصلحت نگذاشته
و سمواره و رسالت و معاش و مساوات و شایسته و انکار و
از طلبه خصوصاً و وقت صحبت با جوانان و بای سپاه
دل و سیر کاران نیزه درون که از برای خواستش به
وزیر دینی بودی و خود برستی چشم بر کاخ و خوشه اندو
فرمان اسباب و نامه جا و بیزار اگر فرستاده خدا و رسانه
معز و سنت از شاه سنت و جماعت گردانیده و میر
و بیروانی بخاکین و بدست تصوف را تا و بدست و

منو و منو بهر که در زمان روانی و کارگزاری و تکیه
با و شاهی باشد و این بهر روز و دانش گزین نام
همواره و تحصیل مرصه است الهی باشد و این
رشد و چون اختلاف بسیار و هر بابی می رسد در
مطالع علی طالب دلائل و بر این بنیاد همواره انگشت
عنوان مضایل و این و تفسیر مقصد بکنند و مستند است
عقاید سلف و ماضی اقا و ایل خلیف و بعضی موارد و طرقت
و تفسیر مواقع اختلاف و منشاء خطای که در این بهر ار
سال میان علمای امت متنازع فتره بود و حساب که
منه اوله مبسوط میرغا صیل ان مشتمل است بهیند و
در مبادی احوال گفت گو این معنی باعث بی رونقی
و کساد بازاری نادانان که به تلبیس و تیر و در لباس
ارباب دانش و رانده اعتبار تیر که ده بودند می شوند
و موجب پیش آمدن جمع از ارباب دانش و اعتبار گرفتن
آنکه بواسطه بدقتی طایفه او به روزگار محمول بود

و محلی

مرکز دو و این نادانان و اناناموسه فتح میر میرت و
بیت حقه و سرشته و از طریق یکسوت به بعضی مقدمات
ناله ای را سرشته و داده موجب مرید اعلاوی جسد از
امرای سرکاله که در افضای ممالک شرفیه و سندان
نوعین بود و موجب مدینه توکم فطره از او بهی بود هر طایفه
ایشان از افسر داشت و مدتی از در خیال دور بوده و
اویری برای رساندن در خانه و بائی شدن بخوانند
می شود و بنا بر این بسیار و بی ثبات کانی نسبت او عیال
الوایت و کانی نسبت دعوی نبوت بایضا نبوده
خود را در گرفتار و بلا و موج نیز و عساده رسوا و خاکی
شدند و خاک ملالت و کرد و خیالت بر فرق روزگار
خود انداخته و در البوار شتافتند و فی الواقع ساختند و
مساحت جناب کبریای الهی را باخص و خاشاک امکان
چیز نسبت و در سر ابرو عصمت نبوت بایضا بدان
عقال هوا و موسسه مناسبت باعث توحید می شود

که در محاسن بار و است که از نایب افغان و کاملاً
التمثال این نیت است بر سبیل جمال هم چهار روز و
پنهان بی ضرر و کور برای چهار بار است امثال این
مستد است باشد و حق تعالی شاهد است که چون یکی
همت بر تحصیل رضای الهی است این محال مذکور
ارباب نفاق عناری و بر سر عیب خط راه می باشد
چه هرگاه حضرت و چه با وجود از دست طعن گوشت و تان
کمین خدای شده باشد و حضرت انبیا از سر زشت
بر خیزان بد این نجاست باشد سایر مردای خدا
را از ان چه اندک و از بدنامی جهل حفظ باشد انچه که
و این که بیشتر پیش دیده دانش و پیش فرموده خدا و
رسول او بوده و روز او توانی بخت بملک کواه
حال پس است البتة خالی ممکن نه او در مصیبت خود
ثابت دم و روح قدیم در او چون یکی هست سلاطین خدا
انتم است که در رضای خالق و اسوای خلاق بوده

یاد

بنوعی ملک فانی که خلق خدا را به اسباب شراب
و در این بوده و در این عبادت الهی و مراسم محال
نیست و فایده این است که هر که از این عبادت
کافور عبادت را که به این عبادت الهی اندوختن
و پاک کردن این بدن و پستان جسم آن کوشتن
بجا آورد و در این عبادت الهی را به جای آورد
و او که نشان نامزد است اندوختن هر یک از این
بدن کوته که با این عبادت الهی را به جای آورد
خاتمه و در پستان خدا اندیشش کردیده بجای او از
نافوس پستان با یک کار زنی گرفت و نیز کار با
اینجا چنانچه دل میخواست همچنان شد و در این عبادت
سپاسان و بهر انجام پذیرفت و هر که در این عبادت
کشتان کرد که بر این عبادت الهی کوته و فرمان
بر داری و کوشتن و در این عبادت الهی
الیز و در این عبادت الهی کوته و فرمان

دست داد و مایه سرشار بر زمین خاکساری و تارک
امیدواری بر درگاه خداوندی بناده بهستان اردو
یعنی این مردم را حیرت و او و دانش سرشار
سازیم و پیش نهاد خاطر آن بود که چون کار و بارشان
و سرانجام باید شور و خشان و رنگ کرد و ریاضت و روزه
سر شور و ناگیری بر آورده سکوت راه دریا و رودان بهفت
کشور شده اند تا که بر زمینان حرمین شریفین بسیار
از راه میسر باشد و بود و بوشش نمودن آن راه را درین خار و
ناشاکناک سازیم لیکن چون شنیده می شود که او کمال
قدرت و شجاعت و عفت و اخلاص بیرون آمده بود
خود را ادب کرده اند بخاطر حق حوی میسر که یکی از
فرزندان کامکار را به اخلاص بخش و تمام که قطع
نظر آن که از شاه بهشت و جماعت اخلاف و از اندر
خاندان نبوت بر و دست بهت مالارم است علی الحسین
که حقوق اسلاف سابقه و میان باشد و تا خاطر

ازین بگذر جمع شو و حضرت بجای تکبیر و ای حال که سلطان
روم محمود و جد و پدر بر کوه ارغندون کافران کمین نهادند
نظر بر ضعف حال محمودی و آنای عراق انداختند و بعد
از بواج فرستاده است و مسموع بشنود که و آنای عراق
سلطان عثمانی قلی محمد را از اعلی راجه بکشت و طاعت بکشت
فرستاده بخاطر عثمان میرسد که عثمان غریب بصوب
عراق و خراسان منقطع سازیم و اعلای اعلام
آمد او و اعانت بر وجه ایم و احسن بایم و در آن سال
میکند و که چون این بکاشکی و یکدیگر بان و الا او و بان
سالهاست که دست و پدیده اسم خست و لوازم
از فرستادن مکتوب محبت اسلوت محبت سیادت
پناه سعادت و نگاه میر فریش انعام یافته است
و میخواهم که چون نزد یک بکشد انسان رسیده شود ان
والا او و بان نیز از این از راه دوستی و در آمد و در
سرزمین سپهرش بدار کرامی شاه و مان سازند و بلند

مشهور در او بر سرده گشتانی چهره بکافی که در دین آمده
تختان خرد و دانی و در زبانی بکافی که در دین آمده
است بیک گفته نشود و از این از دین و خدا برستی
در دین آن و از او و دین بر تو آمده باشد باشد
ایدر خوشتر شد بکافی که این حسن و بر کرد خدا
برای خدا و اعم آمده زبان در از بکافی و خوشتر
دین نواز با هم بگویند و چون بشنودید سر امر از کرد
خدا ای خواش بر او در نام بلند و سر امر از ای
عمودن بر سر دانی و بکافی و دین جهان بگوید و نشود
که ایشان هم چنین بخواسته باشد که در دین که خدا
شناسی و خدا اندیشی باشد آن و بکافی بگوید
و در بگوئی او خواهد و در بکافی و بکافی و بکافی
نماید و حال که است بکافی و اتفاق بر عالمیان ظاهر
شده در باره او و بکافی و عراق و سر اسان هوا
صلح و بعد از حشمت و نگاه بکافی خواهد آمد و بکافی

در دین آن و از او و دین بر تو آمده باشد باشد
ایدر خوشتر شد بکافی که این حسن و بر کرد خدا
برای خدا و اعم آمده زبان در از بکافی و خوشتر
دین نواز با هم بگویند و چون بشنودید سر امر از کرد
خدا ای خواش بر او در نام بلند و سر امر از ای
عمودن بر سر دانی و بکافی و دین جهان بگوید و نشود
که ایشان هم چنین بخواسته باشد که در دین که خدا
شناسی و خدا اندیشی باشد آن و بکافی بگوید
و در بگوئی او خواهد و در بکافی و بکافی و بکافی
نماید و حال که است بکافی و اتفاق بر عالمیان ظاهر
شده در باره او و بکافی و عراق و سر اسان هوا
صلح و بعد از حشمت و نگاه بکافی خواهد آمد و بکافی

باز تو بگو

بار من شاه خورشید از او شتر انداختن نیست که از آنجا
که خور و سبها و خود بسند بیای او بود و بان هم کوتاه
پیشانیان عدد داشت نه از از حیدر نانشا استکی
باشد بود که ام از آنجا بان بایه بلخ میرساند و از آن
لی پروا نماند که از آنجا که ماکر و وجه از آن گشت چنانکه
بان و الا و دمان نمود هر چند از دوستی و خویشی که
مادار نه چشم پوشیده شود و او را به بایه ان بود که به
او مانده پس آید و به وجه از بداند نماند که به بدر کلان
بعد سر کو از خود نمود و هر چه باور رسیده از خدا رسیده بگامان
نماند استیلان همه افتاد که با بود اکنون چون شاه
نخ مرزا از خواست نشان پیدار شدند و از سر کمر است
مست بهوشا رگش با نماند سید است خبر مهر با
نمودن و از کارهای او فراموشی کردن خبری بود
ممکن بود و از دوستی و خویشی ان و از آنجا
که از استانی او چشم پوشیده و بهت شد بهای ثابت

بیت
مست بهوشا

۱۳
دو

والتحکام قواعده و دست افادست و حکمت شاه

زیده مقربان هواخواه عمده شرفان کارگاه حکم

همام که مختص راست گفتار و مرد درست کردار

است و از راست ای مدارست ملازم بساطت

بود ووری اورا بچوبه بخوبی مکرده بود و به بر سر

نیر ستاده ایم چون در مدارست ما و را امان گشت

متحقق است که به عیانت رایی واسطه دیگری بود

معرض میماند اگر در مجلس شریف ایشان محض سلوک

مرعی یا منتهی بگویم محال که فیما بین جمیع اسطوخواری بود

واقع و حکمت بر سر حق تعالی شاه رضوان و نگاه آنگاه

خان انارالد برانده سیاه و شایسته نقاش نصیب

جهان را که از اسطوخواری است که با و احاطه این دیار

ترا مقرر کرده بودیم بواسطه بعضی امور و تحریک افتاد

و در بنوا ابرافاوت حکمت شاه منشا را به فرستادیم نمود

از سوختن بخوبی عمل عمده اطوار خواسته بودیم

فصل علیّه از سال نمودیم زود انکه مقصای اعراض
نموده و تا به اعلیٰ فرموده و تمواره از طریق طریق
از سال و سایل و الخاف خوف سبک عایشه و از
فرستادن کبوتران پیری پرواز و از و از اعدان حسب
عشق باز به مرغان شوق و حبش اده و کار از خود
کل کل شگفت اگر چه حبس نموده و باز می کشی بی پایه
اما و معنی یاد از مواجید از باب ذوق میدهد و معنی
اشغال صورتی باین مستی پرنده چون بدیده خورده
پس باز می نگرد و چه پرنده بر چهره راز مثبت و همین
بال و چشم اسب باز می رسد که تمواره همین است این نشان
و می خاتم خوشتر از شاد کام مساحتیه باشند
چون مسلم اند مطلق شاد کام آختم نشسته خط محبت و اسلام

ستایش و نیایش عذبه کبرای احدیت جل جلاله
و معجزات به است که اگر چه نقاط عقول و جدا اول نمود

حاجه

ماجنو ودر کات و عساکر علوم فراهم است از عهد
سمری از ان کتابت متواتر است بر امد اکبر هم در زنده
تحقیق جمیع و راست مکنونات شیخ محمد ابن زوی انکه
از زبان کی زبانی بر آمده شسته زبان و شسته
پیدا ای نابهدائی محمد حقیقی را از زبان و سیر است
و از اندیس همان بهتر که گشت اندیشه از کمره حال
محمد است که جانهای باکان او بخت او است کونا
داشته دو جبرائیل نفوذ کرده فدی شکوه حضرت
انبیا و رسل علی نبیا و علیهم السلام و آمده
اول از شریف حالات و ثانی از نبایل عطا و جمهو
انام را از کمره صلا است و عوایت بشاه راز
عنایت و هدایت آورده اند بر منابر نشان
ادامه و شرح معالی احوال و مکارم اخلاق
طایفه مقدس اهل بیت که راز داران اسرار کبریا
و پره کشتایان سر ابر انبیا اند بران افروخته از

یا سرلو
از ان

محمد

غریب استند عام و حق نازد کبر و بیکدیگر پدید و انفس
ملاحظه می کنند بر این به ارج این مظاهر کونی و الهی
و معانی این مجامع انفسی و افلکی را که مستلک و حقیقت
حق و وفائی و ربقای مطلق اند ظل محامد که یابی
خداوندی و بوی پر تو صفات علیای ایزدی
می یابید مشاهده است که ازان و اعین نیز در
باز و بسته نگرند از حد از مقاصد متعارفه ارباب و دانش
و نیستی که بوجوه حکمت عملی انتظام سلسله امکانی بان
منوط است در دیاجه اظهار نمند که پیرانه و رین صورت
را اگر هم روان مسائل دین و سیرا و لان متقابل نقیض
که از واحد اول ظهور و بطول بخش نهادن سیاهی
و شش اندک این دست او نیز بنا بر مقتضای
خاص میگردود امر الله تعالی و تقدیر که مشاهد و منقوش
نامر نامی که انی که بصورت یا و کار سلطان شده بود
اوسط ابایم بهار منظر اعتدال لیل و نهار امر از خلق

باطن که اینست و باو طرب است و شوق و ریاحین و در
وما غرور و کار چیده بود که این کله است و زینت
و در آنکست رسان مشام نگاشته است و این و طبع
نظمی و تخیل خالص و وادار و در همه کمال ظهور
شده بود و بخت در موقع خود جلوه آفرین واد
فیه الوافق و الوافق معنی جهان اقتضا بملوک است
و در آنکه حکم و مشاغل عظم و مشاغل و توهم با
سلاطین و ممالک و رستگان و اسباب این مریز و بوم
که مشاغل حد اول آسمانی چهار و آنست که قلم
الغافق اقتضای بود در همه مدد این سودا و عظم
با همه وسوسه و فتنه که در میان چندین رایان خود
خرامی و فتنان روانان سپهر رایان و تقاضای باطن
بود و تمواره در هر روز و بطور پیوسته با عفت و تقوی و خفا
خانی الدجی کشنده نیروی توغی و فتنان آسمانی به بجزای
قاهره و رامد از که بویه بند و کوه تا اقصای دریای است

20

از طرف همه کشتان کردن و از ان از فرمان پادشاه
زیر دست و راجه و ریان بدست و غفانان کوه شنی
و کوتاه بین و باو جان باو پهای باو پهای کزین و سایر قلعه و
وزمین داران سام و استقامت و ظل اطاعت و انقیاد
و رامند و در تمام صیور و استیاد فقلوب طبعات
انام که ایستای شده و دل شده و میامین توفیق
عینی الجمله و پیشگاه خیمه حق کزین می نایست بر وجه
پرنو ظهور و داد و اکنون که صوبه پنجاب مستقر رایان
منصوره شد اکنون خاطر حقیقت منظر بود که یکی از طرف
و آنان بساط عزت روانه شود و درین اثنا همی
سایح شد اعظم انما استخلاص عموم رعایا و کافه سکنه
و راست و پس گشته از ابادی و فیه مستطاد و باسند بود
با وجود غایت استحكام و انس و ادب و وارثان جمال
و نه از کم استخار و فخر و کبریه و مخاک که عبور مواکب و
نبار از کتاب مصاعب از انجا صاحب تواند بود و با

در

مکتب

غرض و توفیق است الهی و آمدن و برون آمدن
حضرت یحییٰ موسی سلام الله علیهم اجمعین باطنی و ظاهری
حکیم و در عساکر عاتق فرموده است و اینست از آثار
نورانی که در دست منزل منزل من بر می آید و
در قطع اجزاء و قطع اشجاریده طوفانی شود و در قطع
و توجع طرق و مسالک مشکوشتند چنانکه آن و را است
و کلمات و را اندر فرصتی مفتوح شد و عموم رعایا از الوه
به دست استظلال نمودند و چون آن عشرت آباد آمدند
جهور نظر اربابان خشن پسندست از عنایات خود و به
پود خود و در آن کل من رسیده است شکر جا و فر
تابلوستان است بیکر کرده از راه و را است یکبار و دو
مرسد که را نیست و در نهایت محمود عبور نموده حاصل و

غرض از تخمین
مسیر و عساکر اقبال و به افغانان سلام بر سر
طریق قطع است که در و را است سواد و بخور و راه و

شکستند و مردوان توان بودند و تا دین بپایان
 و دیگر محراب ایشان بهایم طسوت ثقیل است و بخت
 که خار راه مسافران این راه میسرند و نیز طایفه ایست
 روید او و اصل در توفیق و از استیج و اوقیه تا که هر
 شاه علیش مکان از اراده برآید و عدم الضابطه اول
 ایران و هر چه مرصع آن دیار بود که نقضای سخانی و قوی
 یافت درین راه که ایلی حسیه بیام رسیده معلوم شد
 که آن خلایق اضمحلال روی در یکی نهاد و هر چه از
 استماع این خبر خاطر نگران روی باطلیان آورد و
 در باطن حقیقت تائیس میرجست که در بیوفت چمن
 پسین شایان امی مروت و قنوت غایت
 درین هنگام بنان شمس ظهور رسیده که کوکب
 واحد او که مطلوب باشد بوقوع آید لیکن چون قنوت
 در میان بود و میرزا بیان قنوت را در روز جمعه
 و مواظبت آن دو دمان عالی نکاستل و ثقیل عدلی

طایفه

۳۸
مهم

میرزا و در موافق توجیه که فی الجمله عیار جمیع
فست قطعا انار یکی و یکسانی ظهور نماید و در
محلی بارف که موطن صاحبان ناز و نعم است نویسنده
تقدیم میرزا میرزا محمود خوشی باطن بود که اولاً قلمه درین
کسان خود بسیاریم و اگر میرزایان نشاء دولت روزگار
دشمن باشند و از اجبرای سواف نامم نامم شش اعانت
و خدمت ان جانشین نقاوه طبعین و طاهرین را ملزم نم
و مفعول است افواج قاهره بایشان شفق بوده هر گونه ابد
که مرکورناط آن قرة العین باشد چا او رفت لیکن چون در
ارشیان این فاندان قدسی بودند لیکن استفسار نمود
فرستادن جوش مسفوره در نظر عوام گوناگاه بین منتزعه
ارتباط می باشد ازین اراده منفرد گشت و درین اثنا هم
میرزا و در سعادت نمود و صوبه ملتان که چندین مرتبه
زاده از قن بار بود با و اختصا ص یافت و موقوفه
میرزا شمول عواطف و روابط شیده و والده و ابره کائن

خود را اینجا است فرستاده و غرض است آمدن و از دست
آمدن او را گرفته و از دست دیگران باز بود و هر کس که
در مخالفت با سنی خواهد نمود چون در این سلطنت
و کیش مروت اتفاق مقدم بر اختلاف و صلح است و هر
یک از این دو حق طوبی است مگر از بساوی انکشاف هیچ صورتی
زمان نمونه اختلاف مذکور افراق مشارب منظور
نداشته و طبقات انام عباد الله دالست و انتظام
اموال عموم خدای تعالی کوشش نموده ایم و بهر کاست این نیست
علیه که مقتضای ظلمت عظمی است مگر بعد از این مشاهده
و ملحق شد و در غول که ممالک نجاست ششم عا که موقوف
گشت مکرر عازم سازم شده بود که نشناختن الوری عا
نه بجانب ما وراء النهر که ملک موروثی است اتفاق نیست
تا هم ان بزاو در تصرف اولیا و دولت در اید و هم ما
شکاه خاندان نبوت بطراز و قیامه است ظهور باید درین نشانها
مستور و نوافی الهیت بنه شوکت و ایالت عبد الله خان و ای

زبون حکایت است نخست طریقی که مذکور است باین
و نکته است ازین بار که بواسطت اینچنین کاروان
خواه غرض است که در میان او و فانی گشت چون
و حکایت وین با کسی که در میان او و فانی گشت
عز او فانی است اعظم عقل برضایا بسندیده و ناخنده است
خاطر ازین اندیشه باز آورده شد و غیره است انکه نمونه
از او روان انصاف است از ادراک اختلال ایران
و ایرانیان که موج اطمینان تمام کرده و شنوده میشود
و قرار داد و خاطر دولت که اسرار انصاف نژاد
انکشاف سرچشمی باید مامول انکه خاطر مهر کزین طیار
منتهی بر کور خط و مقصد دانسته و طریق انی منزه است
را هم بگویند دانسته خفایق احوال بوجی را ابله غماز
و امروز که ایران زمین از دنیایان کار و دیده عاقبت
بین بسیار کم شده ان تقاوه امید است که نام را در انتظار
ملک و انبیا احوال جمهور نام نهید بلیغ نباید نمونه و در

مسلوک

در اینست چنانچه و ما را اندک نمی بماند باید هر دو به خود
ارباب نیستی و اکاویست و این اربابان و تاجران
نمودار میشوند بسیار است و هر دو پاری و افغان
نظر از اینست افغان طراوگان مورچه و تیرگان
بهرین است و نووسا نیز ارباب است و این شهر بسیار
و این اربابان را به هر یک از این دو ارباب
باید شد و در نظر افغان و مردم این بیان باید
نمودم مردم باید در ساریه ساف و دوستان ساریه
ساری و دشمنان خود و کام از ساطقه و ورنه
تجاریه اجل نوشته اند و بسیار دشمنان و دست
این است که به نوشته و در این ساسی دولت
و در هر دو تجاریه و ساریه مردم خود و در هر دو
باید دانست و دولت ساریه این اربابان و تاجران
ساریه حاضره و معاون گردانید و طایفه ساریه را
کرد و این ساریه را در وی اندک نظر افغان و تاجران

در نظر

باید
باید

در باب قیاس و شش فرمود و در باب حاکم الهی راستان جمع
و محل دانش بسی بر جبهه و در افق شش سوار
که در آورده همواره احسان معانی و کمال و کمال افرا
و شش از نور و از نورانی مختلف مشارب و متدیان و احسان
در بعضی شش و در بعضی می نماید پس بر وقت بهمن خدای
سلطان که ظلال و بیوسه اندر وقت در این طرز یا در کمال
ندیده که در ادراک جهان افرین این گروه علی را برای
نشاء ظاهر و یکسانی جمهور عالم افریده است نه نظامی
و نه موسس طبقات کمال نام ظاهر آدمی را و در کار و خانه که در وقت
و نه بیدار است نه به و دانش خط نیز و در کار و درین وقت
که باقی و سندان است چگونگی سایل نماید پس در طبع
و شش بر درون دنیا باقی است و در این صورت
خود شش در این انصاف مندر را در جبهه و کمال که در صورت
بود و از اختیار و شش خاص بهی و خطای رفته است
بسیار بهی و از این جهت محل تر و شفقت و بی شش
و نیز شش و در آخری حوصد و این نام باید زد که بمبصره الی
صورت و معنی و شش عمود دولت پرده است و از این

تبیحیه

این شهر دول از آنست که در نیم کم فرضی و استلای قوت
 در میان باشند و دشمنان یا بجا نشوند و دشمنان و
 بدو ای مکر و فریب بخشد و در پهلوس قول خود برسد یعنی
 نشسته ستون بنیان فرمان روی است تحمل و بردباری
 را مصحح دایمی خود کرد و نیز که اساس دولت باید این
 در ضمن این منطوب است بر ضد و لیدر مخفی نماید که اراد و
 بود که یکی از منحصان حریم عزت را منطوب یادگار
 شکر شده شود و نا اوضاع ایران از قرار واقع آمده بعض
 مقدس رساند و درین کتب در دلائل شریع جمعی از شورا
 یعنی طعنات و رزید و ملحد و عاجزیده یا معدودی از ملکان
 رکاب سعادت عنصام و رشکارگاه بودیم که این خبر
 و با شارت مله اقبال خود ایلر لوی ایلغار زبان حاجت
 روانه شهریم بنور آیات منصور بکش در بنامده بود
 که بها در آن نصرت منشی که بظهورت همراه این فر
 طاعتی شده بودند فایز یافته بر آن مایه در ابد رگاه
 والا آوردند و جز این ملک بمس بر کات فدوم عالی بنظر
 این و احسان کشت بکار سعادت فرموده بدار الملک

تصحیح

تعیین

نزول اجمال شده و این حکام عالم سیستان و تهر و نواحی
که سر راه ایران است با شکران حضرت فزین از نجیب
و ریکار بود و راه عراق مشهور و در بغداد ایستاد و توقف
ایستاد و انشون خاطر ز به امور عراق برفت و سیستان
و نهج در ملک ملک خراسان و راعده و میرزا باقی بید
عالم و جایستان بوسی گشته یافت چون نقوش
از لاشعه و فضا و تیره از لوح پشانی و ظاهر بود
آن ملک گشت گرفته و باز با و رحمت فرمودم و راه عراق
و خراسان نزدیکتر و با همی نزار سلفی بدید آید و رانده
رحمت فرمودم و سالانه لکرام و محافل معتمد و الملک
فرستادم و جنبه در از مقدمات محبت اساس کلان
خبر از اقباس زبان او تقویض یافته که در وحدت
خلوت ابلاغ نماید و نیز حقیقت احوال ایران از قوای
واقع فمیده معروض دارد و برخی از نشو و نماهای
نحوه احوال بنامه سرحد و جوانه این دولتخواه را خانه
حمود دانسته برخلاف ایام گذشته سلوک فرستاده و ارباب
رسل و رسل را به ملاقات روحانی و مجتهد معتمد

همواره در شعله‌های آتش شمع زنده حق سبحانه و تعالی آن نقوده
نمادان اصطفاء و ارتقاء و خلاصه و دوامان اجتناب و غفلت را
از تکرار و رکاب از آخر الزمان محفوظ و مصیول و شسته نشاید
غلبه میباید و شید و ارا و ...
را که در شکار عالم را بغیر و غایب مردم پذیر برای نور کرده است
و این شرف و تجلی را با او امع و او دهمی فردن روایان
و الا شعله اسود و این کرامت فرمود این اکلاه دلال است
بخش این توان بود و شسته سبب و همین بخشهای الهی
شسته شده است و بنیالین نگاه و اداری بهمال تابند و
بفریدی اندیشه و سنجیدگی کردار و سپس اندازی را به
استان نهند و سرانجام کارهای شسته اند جراح قدر را
افروخته باندازه آن دوستی و خیر سکالی بجا آورده بنابر
حکم و است از آن نقوده عود و عطا و خاندان خود
و اعتقاد است که نظر بر وفور غایت ایندی که در باره این شانه
من عتبه کرم است و سلاطین روزگار و او زک نشینان
زمان سده چندان منته وقت و بجهت شده همواره بهمال

رسن و رسایل مجتبی برای خاطر مقدر نگردد اندک آن کو
اکلیل سعادت و جود خدای بر او ایستاده است
کشت و چهره از ای خوب کردی بنویسند که کلمات
بمجلس چهارشنبه در میوزه قصه و احوال یاد دارند و در آن
وقت دست در ده پند راه صیقل می دهند و گفت
گشوده از بقای من و سنای که جماع گفت و گو است
بر چه خوانش باشد بی حجاب به سندی و عارفان را
بسیار شکر خود را بگویند جویند بحث مندی را که بسیار است
دین بشکام که عرسه دبیر کشمیر مورد و آیات کلامی
جنان بمجامع اقدس رسالت نند در پیشین زمان
سعاد و منشی و خوشمندی شاه محمد ابراهیم سالت
فرستاده بود و بیاعت مزید عطفت صبر کسان بودند
چون در سواد حوادث زده از مجاز بدرگاه مقدس آمد
نوازش کرده روانه فرمودیم تا جلایل مقام فریاد عطف
عادل تشین آن فرة العین سلطنت کردند و دیگر
جنان در نگاه باطن قدسی به تو میرسد که یکی از طرز دان
محققان با توان را با برنجی زنی خطار صفت فراموشی

طریق

استیجا

دیدم آن دو صد و بیست و یک سال احوال پسند بود و بوقت اتمام بیست و دو
انچه که از دست آمد از میان شمع فروز دیده و نیست
همواره بویای سوداخانه اقالیم بوده از آن کسریه دانستند و فرام
و استیانی بخوابم مدتی که خطه عتیقه در میان منیت
ایم از اوضاع آن ناحیه معلوم شده باشد بقصص و رسم
زیده کلک اختصاص که دانستند که فرمان فرمای کیست و ما که
او بر شش دارد و دروشن با سپانی و معدلت بی روی رحمت
و از دانا نایان حکمت اندوز تحفه کار و هنر جوان نفوس
که امروز در آن ولایت بزم اقامت دارم و از محبت خود و بر چه
کیست اند و از ناده کاران همسر و آرزو صنعتها می غریبش
که در غازه مشهورت بر روی دار و خود بخت اند و می ارستند
دلا و نیزه نایب تیر گذارش نماید معتمد الخواص ابراهیم را و بنیادیم
وقته با که از یازده کان جهان نور و است و با این حدیث
بازگشت دارد و او را ده سپر خط می کشد زیاده چه نویسد

الحمد لله فی الاسلام علی سید المرسلین و الطاهرین محمد بن عبد الله
الطاهرین محمد بن علی مغیره الشافعی الخ و چون بمکلی توجه نمود

افترض مصروفی است لطیف الیوم نام از خواص عوام و کافیه بر
و سایر رعایا که در ایام جمیع حضرت منتهی حجت شده اند
احاط و منشرح البیان بوده و ادای مراسم عبادت و نوازش
طاعت موافقت شماست بوجهی انوار و دست تسلط و
انوار و کارهای خلق الله منعم بر نعمه و قدر و بزرگواری
بقدر متصور بوسیله جمعی از مواب نعم و افره که بعد از
نعمان مفوض باشد محظوظ و منعم از پسند شماست
آن خیر البیاد و متوطنان آن حسن ابقا علی الخصوص زمره
و محل متبایان حکامه آن موقوف منتهی که در و جنود و ملا و
مقصود مفوض و صد نشینان ~~مختار~~ متبایان فیما علی
مستشمل فیوض و عواطف باشند بنا بر اقرار یافته
که هر سال یکی از ملازعات درگاه خلیفین باشد که نیز حد
مصرف نموده بشیر میر حاج ساخته باورارات و انعامات
از نفوذ و خجاس بقدر تفاوت درجات و مراتب طبقات
باشم بون در سلسله از و نمایان و تسبیح و تسبیح
قدم از جاده اطاعت بیرون نهاده طریق یعنی مجوده بود
و باعث نفوذ خاطر خلق الله شد بنا بر آن بجهت دفع و رفع

نوعی

عبارت

فیه باغیہ و تخلصی عنہ از کمالیہ اثر او متوجه صوبہ مملکت بنی دکان
گشته بودیم تا شدت الی و توفیق فی تراسی با عا رب
واقیری شمار تا کایل سیر واقع شد و روزی چند کابل مخیم برآورد
جہاں شدت الحمد لله که تادیب و تنبیه مخالفان با حسن طرف کرده
و بر کسی بر جا که بخت باطن و قبیح سر بر خود خیال فتنه کرده بود و سنگاو
بکرم عدم رفت فجده و ایضا فی مراحیم ذاتیہ و مرسم حیلہ عنہ
محمد حکیم فرزند نمودہ کابل را با و عنایت فرمودیم بشرط
آنکه اسم فرزند عزا می جمید نماید و در ترقی احوال عباد الله
تہایت حد و جهد بجا آورد و از انجا مراجعت فرمودہ دارالخلافہ
اعالیہ مستقر ایات ظفر ایات شد بواسطہ کتب و شہادت
ابن طایف باغیہ در سال مذکور از ارسال خیرات و مبرات
و تاداد مہر کہ من بعد قضای ایامی نشود دیگر مصحوب علیہ
و محذوم الملک و حکیم الملک حیدر اسوای مہبتی کہ در طومار مرقوم
شدہ بود و کثرت فانی اعظام و قطعات کرام و بعضی مصارف
فرستادہ شد و دیگر بیشت از یک احدی بالسر و الکتمان رسانند باید
کہ تفصیل این مہبتی بلیغی کہ بحث را الیہ نم رسانند بپند میرزا
و قضات رسانند و بپند شد کہ ملاحظہ نموده شود و چون حکم شدہ

ایمان

که بعضی از اشیا و غیره نفی که در نظر آید و بعضی دیگر بعضی
طبیع معهود در عرفان کرده اتباع خوانند نمودن بر آن ^{لغوی}
آن صلیغ و اقوله شده بود دیگر حدیث بمبا مع علیه السلام
که بعضی از افراد مجاری نسبت فضایل باب کائنات التماس ^{معین}
چند و شش شریک می باشد بعضی و عداوت و عداوتی کرده در
آید او ایات مشا را دیده شده بود در و در آن استخوان کور است
بودند که در رستاله که بنام آبی ماموش است خسته و خسته بود
بعضی استخوان که موافق شریعت است و مطابقت ملتای هر بوده
و مستخرج بود و خفی باشد که آن محض اقدار و بدن و عین و عین
و طغیان بود نفوذ با الله می شود و القسم ^{لصله و نطق}
از مشا را بسیاری و حرفی که مخالف متغول و متغول بوده
بسم شرف اقدس خنده و از آن باز که بعضی بوسیله
منده بغير از صلاح و تقوی و این به شریعت محمد ^{صلی الله علیه}
مستطیع ^{و سلم} از این معلوم خاطر اقدس شده باید که آن شریعت
فجده و حده مرده و خسته و نایب باشد و شر الله را از آن
خطا و ستم اهل فتنه و فساد بخت خشن و عجز از بعضی ^{بعضی}
که این افراد با صریح که بهج الله و صیان ^{اصفا} ضد بوق می باشد

ص ۱۰۰

در آزار این مردم بشنو باید که امثال این نوع مردم را از انبیا
از طریق نفوذ بیرون او زد و راه نهند و خطراتی که منوط به نظام
احوال ستوده مال خود دانسته در آن بفاع و فساد باد عیال
اشتغال نموده و آنها را در مقامات حقایق احوال و سوانح انام
را می نوشته باشند که بر این پایه است مریضه توجهی خواهد بود و سلام

سپاس سقیاس را بارگاه بادشاه حقیقی که مملکتش مصروف است
صدور زوار و سلاطینش مامون از لطمه انتقال و قضای مدع
تاج زمین و آسمان کوشه است از اقطاع ابداع او و بی
لا امکان قطعه است از جهان اخراج او و مدبری که در نظام
عالم و نظام منی لزوم بسیاری عقل بادشاه و عدالت
و بیای مدوی عدل شد باران انصاف اندیش متوط و نرط
ش خرد مقدری که بر این محبت و ضابطه مودت طینت
و التیام و دید به اخراج و شناس در افراد کائنات و انواع
ملکونات انداخته و در وجود مجید و دیرینه آرزو اح طبع معاشرین
و رسل رسالت انصاف و بیای و با دو بان اصلاح سبیل
محمود و خصوصاً و بعد بر این باب بسیار که تحقیق از انوار و

و منجلی از اشو حکایت بود در اینست از محقق و مخفیست که درین
عالم ناسوت که مراتب عالم مایهوت است پنج جنسی بر مرتب ناسوت
چند است و پنج امری چون مودت لایق تجرید اصداغ عالم و علیان
و نظام کون را بر تود و بوالهوت و تباد و تدریج و بی که افس
بروز و محبت بر تواند از دجهان حال و عالم از روح و عظمیست که
بر و از د فکیف و قسیمی که در سلاطین که اصداغ این عالم اصداغ عالم
و عالمی است که تحقق شود و علی بد و کمال است علی بیست
بان مصروفست که روابط می بود و روابط است طوایف
سیان خیال که مودت و شید باشد سعاد و طایفه علیه ملک که بخیر
غیبات الهی شرف اختصاص دارند خصوصاً با ان سلطنت
خلاف قیاس و تجلیات معنوی می مرکز هم سوی
عن التعریف و التوضیف که نفوق نسبت بواسط
هستایی محقق است رعایت حقوق جواری و محبت بان
عمده سلاطین نامدار محقق و مودت و از ان شرف مفقعات
محبت حیاتی و الملل موجبات مودت روحانی توفیق صورتی
و نایب نظر است چون بواسطه موافق عظمی و بوالهوت
از حرا از پیش بر و جستانی در پرده توفیق میماند امری که
حاکم دمی

فنا بر غایت محاسن و عیوب

در این نظر خرد کا ابراقا مقام مکمل

است

که خاف آن ترفند شد از سال سال و سایل سال و سایل سال
مغنیج بند و سوانح احوال و لطایف احوال و مرفیج و مرفیج
و بر غیر غرض و آنچه خواهد بود که با اتفاق جمیع در باب مطلق و محض
دین و دول و شایسته دینی و دنیوی و عام صوری و معنوی
مشخص و معین و صریح و غیر مست که نشانی صوری و دنیوی
در برابر نشانی و معنوی و خردی چه گفته اند عظامی روزگار
و کبرای هر ایار در تکمیل این حالت فایده چه قدر است
و در این جزئیات با قدم میرسانند و ضامه اعمی روزگار
را در استخلاص مفاصل صورت به یک طایفه صرفی سازند و
در مسئلعات سریع الزوال و مشتهیات قریب الانتقال
چگونه مضاعف و مستهک اند الله تعالی ما را بمحض غایت ازلی و
هدایت هم برلی خود با جنبین مشاغل و عوالم و رابط و علل
ظاهری و در طلب خردی که دست فرموده بایکمه محاکم جنبین
عالمی مقدار را در حوزه تصرف ما در آورده و مقتضای عقل
و ترتیب و انبساط این محاکم بر نهی که جمیع رعایا و کافه بر این
معرفه احوال و مخرج الیال باشند سعی باید نمود و توجه برین باید
داشت اما طریقه که سترضای الهی و شوق ما هو الحق

عطار و فاضل و سید و چمن و کزلی از انبیا و زوکار
سیر و لعل و یاقوت و کرب و اوج و اقرار و معارف
شاه و بنی و انوار و در و لای و بر این فایده آن کتب
در اهل آن کشور و یافتن اختیار میکنند و از شرف و شرف
غنی و غنی و محرم و انوار و انوار و انوار و انوار
سید و اهل و صحبت و کتب از کتب و کتب و کتب و کتب
سفید و سفید می نویسم چون بنام الله و انوار و انوار
در میان کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
علاء و ابرار حسن و عبادت و طاعت و انوار و انوار
سید و اهل و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
زبور و زبان عربی و فارسی و آرد و اندک آن کتب
یا غیر آن که نفع عام و فایده آن نام باشد و در آن و لای
باشد و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
لای و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
سید و اهل و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
بوده و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
نابند و همواره و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب

2000

مواهب الالمانند و ثانیاً چراغی در راه تاریک سرگردانان
باوید ضلالت افزوختن شاه راه عقیدت و اخلاص
فرمانده از انجمن دین و دینیه شاه امرو را ای ستمگر
که عین ستم او بر ستم و طغیان یار و یاران بود و ستم
کسب سالان ولایت به ستم ازین ستم یاران درین
مرد و نشان میدادند محض القای ربانی و الهام پرورد
خیم کشیم بخاطر جهان کثافت داده نهفت و فرمودم یار
بود انکه جمع اولیا و دولت را مرضی میشود و اینها که بجزید
اختصاص و کشته رخصت سخن کردین در یارگاه اعلی غار
یادداشتن بر کشتی که سخن میرایان فراج و الی بعضی
سند نامایمی بود و فردانی یاران بعضی برسانید
چون رهنمای این کار شکر و پرورد جهان در ای بود
قبول بقاء و بیایم اندک و رتبه فرمودم و از بدو معجزه و ایمان
روز دولت افزور که ریاست اقبال از لایمور نهفت و فرمودم
در میان ناریا کل بخت کشته فرادار نایک یار و کاروان
پیرزا یوسف خان آبه بعضی از او باش کشم اتفاق نموده
بخی و رده ما بخت و فساد شده از غریب طایفه که در وقت

لغات

تعام

بهمان کشتی نشسته از دریا، لاهور عبور فرمودیم ما غیبی
بر زبان کو بر بار داد که از بار فککان می رسد محالاً که بی
پرسیده در این بیت از دست و در حق کدام کل می معترفت
شده است کلاه خروبی و تاج شاهی به کل می رسد
حاشا و کلاه ایات افواج بد منزل رفته بود که خط فغان
کل سرگشته بمب مع علیه رسید و نشسته که مشیت از
درین بر آمدن انت که نر ای آن بد کرد و داد و نر ای
بجای آورد درین کار ای تمام رفت محضان را با به اخلاص
اتو و دگر ایان بی اخلاص و اخلاص پیدا آمد و از امور عبودیه
در آن به کام که خیزش شمس و شبی راه روی
آن بی دولتان محو و ال المعافیت سید ابن و یحیی
ما آورد که اورا از بهمان لشکر و جمعی وقت بجا فتنه بکنیم
خوانند فرستاد و غریب بنامه تر آنکه فرمودیم که ظهور این
توفیق شایسته در بر آمدن نیز نورانی سهیل سمانی
خواید بود و این بیت بزبان مقدس آمد و له الزمان
حسد منم آنکه طالع من، والد الزمان کشتی آمد جو ستره
بمانی بگر فرمودیم همیں که سهیل بمانی ظهور نماید آن

کم از این انبیا داده خواهد شد ما را و چون اولین است
در اصل خطای زفته است که چنین نامش است
سر هر شد و روزیکه از این شماره از قبا بیسی افغانان
اخصاص اندیش در سبک منافع خستند و از دوش
آن مخدول برانیزه را که سر کل میا مغرور می تواند
و از عطیات الهی آنکه جنات زبان داده بودیم
رزانان رفس و تابگوی عدم رفتن از دلمه از دوماه و زیاده
از چهل روز نخواهد شد و چون اهل محاسبه حساب
کردند بجاه و یک روز صدت فتنه او گشت به در و از
امر و ادماء الهی مانند بنو فتنه و بی سوره بستان خوا
و کا پس بخاطر الهام بر و جنات میسر که بعد از فراغ
نوبت می سنه سی و هفت روز از غار سپرد و لای او بود
شنبه سی و یکم شهر پور زمان فرو رفتن او به ویشی
است چون که خیر مستقر ریات دولت است از غار است
رستان بود و قریب یکماه برای اسودی رعایای آن
نوقف واقع شد و درین اثنا بر زبان الهام ترجمان می شد
که به خوش باشد که در نهنگم نهفت بجانب سندان

عسا که کردون مان از بھلی مژد و دوران وقت رفت
تا به میان که داخل معکرات اند و بار بدر رفت
ماند محفوظ و سرور کردند و هم بسوی این کثرت برو
بان کرم شیران نزد بکشت بھلی جایی که ام
روی بشیر دارد و بوجای دیگر نیازم لطف برود که
خود را که چه گویند غایت میکنند و این برهان را مباد
بعد از یک ماه ازین سخته از دایلی که سخته بودیم که در این
راه برف باریدن گرفت و در این روز سه وقوع برفتیم
و سر به بنای ابل غوایت مگر اسم سپاس الی را
جکوت ادا نمودم که بعد از عبور و عبورین انظار الی
بر وقت اعتبار این دی نور و هم دی ماه الی بلامور نزل احوال
واقع شد چون مهات اینجور و بعنایت الی با انجام باشد
نخی طرافدس خیانت میرسد که چون کافه خلافت بنده و سنان
که خورده و پیدار نور بخش ما بودند مدتیست که محروم اند
برای خورسندی آنها بشیر از نور و زلم افروز که دو ماه
و چیزی بگذشت و چو فیک این دی منوجه پند و سنان بنوم و کاهی
الهام بر و رختان میرسد که بعد از فراغ چشم نور و

و نشانه و ایا جهشت و اینست که سبب جرمی و عارضه
و ابوابی گشته اند از طرف نفوذ و بفتح و نصرت بگوشت اهل
هر سید بایست که چشم زخمی بشکافد و زی اثر که بخت نسیب
سواد و بجو رنجین شده بود رسید با وجود آنکه تمام دولت
از کوه و در حوضه اشرف در آمد بود و غنیمت ملائکه که در خیال
جبال مختلف و منواری بود و در و در و در و در و در و در و در
نعمت میکنند و الزام آن محمد و آل را بقتل نهب سبزه سواد
سپه نه تو سی مشهور چون امری از رده غیب ظاهر شد بی بود
رعام احتیاط از دست و انانیا لشکر رفته در شعاب صعب
بی وقت که ان بار روان می شوند و تو زک از نظام می افتد
و اطراف قتل نا عاقبت اندیشان بعد در دست درازی
میکند و مردم سراسیمه شده راه را از دست داده جمعی
از کوه می افتند درین کوه در میان راز زبده صعب
دم ز منصف علی عنوان نشان بی عثمای نفا و
مقربان درگاه خلاصه ملائکه هواه خواه انجمن ارایی جرم
یا یک بین و و قاتل اکاهی همدم و لکشی مجاز خاس جرم
حکومت سرای و فاد اخلاص رنگ امیر ز موز عشق و نیت خل

سبحه بعد الحق خلوص صدق و عتدست طالبی قرار را حقیقت
طلبی و حق جوی عاشق اهلوار حق گذاری و حق گوی نقش سیمین
معنی آفرینی نامت پیروز بساط همزبانی به نشانی سوره یاسین
سلطانی رمز شناس عالم مزاج دانی کرده گشتی خاطر شکل
بسته مصقل گامی ضمیر کمال پر ز سر حلقه دایره گشته سازان
سرد فتر انجمن سخن پردازان جلالتی بختی بختی خورشید
مسبب الشور را جبهه بر سر که نمود را در محبت عاود یافته بود و پیش
از فدا شدن در راه اخلاص مافوق ساخته با وجود تعلقی
کمال بی تعلقی داشت با گرفتاری ظاهری سر در قیام
بی نگاشت ناله آن جهان فانی و خاکدان طمانی را
اقامت بر بست و قالب غنای دور در هم شکست و سکون برای
که همه را ناکزیر است خنیا بر نمود و جلیب خفا و نفا بعد مختفی
و محتجب کردید ازین واقعه جان قریبی و صاف نه انزوه
افزای عیش محفل سپهر مشاکل منعش و مکدر شد
دریا مقاطر غبار الوده کردید اگر چه معراج کرم روان شاه
راه وفاد و فاق آنست که در کار قبیده گاه خود جان تنار
سجود انسانی ناپسند لیکن چشم داشت آن بود که

که در حذرات بلند و نزدات الهی این معنی نصیحت رسیده
 از حد در غایت است **تقوا فی عذاب کلام** روی نمود و اقسام
 حزن داند و بهر آن که خاطر اقدس گشت افسوس نزار
 ز فوس که باده این نمی نه در دالوده است و نیات این شد
 سنان بابل اندوده عالم بهر است **تقوا فی عذاب کلام**
 به فراز و نشیبی این بزم را در پی خمار است و عاقبت
 این سودا را در سرخی ری بواسط بعضی موانع که
 ایلمی و مردم بیگانه باشند نکند گشت که خود متوجه شده کوشش
 دور آنجست صورت بهم میدیدیم و آن عطوفات و مهربانها
 که ما را با او بود ظاهر میفرمودیم تا ای باب طهر را حالت غنا
 و التماس ظاهر میشد تا کسی که در راه ما با خلاص و عقید
 رفته ما و راجه قدر میخواستیم اگر چه بیدیده بصیرت این منظور
 شده حذر سنان از باب معنی شده است عاجول
 بعوام کار داریم از بره در دل مانده کدام دل که این
 و افواج خون نیست کدام دیده چاک و شکر کون نیست
 این توده خاک که نشانی و گشتی است و این بره غفلت
 پر گردنی است و انباشتی چونند با هم به بدینت و خرابیها

شش
 حمار

کندی

کشیدنی اگر چه بمشقه خیال آن میافزاید عدم در سبب
نظر والا حاضر است بدو المع شمس با آن میافزاید عدم در سبب
افزودن طرز و از شمس کالید خانی را بنابر شمس
در صورتی بی معلوم که در نظر دو بین و در سبب شمس
نظر و ت سواد بود و نظر به اینست اقتضای ترکیب
عین و موهو البیر است از جدا و یا فایده بری آن عدم البیاض
انار نام و حکم عظم در شمس سنن باطن راه یافته که عبارت
در تعمیر آن حال کوتاه است و اشارت نیز در بعد که با بی عدم
خواه لیکن بدیده سر سرت و با صره بصیرت مشهود است
از کتم عدم بوجود می آید و از پاره وجود باز لعدم می رود و باز
متکفل نظام کائنات نموشیدن به از سر و شیدن است
و ارامیدن به از جوشیدن و درین صورت تعمیر از رفعا
بقضای الهی و تسلیم بقدر ازلی مسلکی تویم و همی مستقیم
نیست باید که آن رکن السلطه به راه مصر باشد
گرفته از راه خود گذشت با راه الهی سازد و بقسم انتقال
نقیم و درینا و احیای نماید و طی بی قدر حق شناس و ذکر
حق جوئی باشد خود سیر اند که جسمی که از قید تقلید بجای

سرمه نال حقیق بی بی بند در هر زمانی که باب و غیر الوجود و زنده فرست
اند بادی و ظایف شکر این عطیة عظمی که در دست عجب و جود
همه وافی دار و در نشان نموده و خود بهای خود ما را غنیمت
شمارد و خیال کند که در آن زمان که آن پسر و فاضله فانی
رفاعت این سرای غنا بر سر دکان یار و فرزند
محرمان را زبوده است و او را در آن وقت از خیال غنا
الهی مبرا شدم الحال خود را حفظ نماید که نعمت بود در ادب
و چه خواهد بود حق سبحانه و تعالی او را در سایه دولت خود
عابر خود اگر کرد و اما دو مارا بر تارک سعادت او مکاشف و بالحد
بعد از ستودن این نمایه غریبه بجهت تدارک قتلانی عمده الملک
نود و میل را با جنود و فوج کبریا و ملک و فود و تعین فرمودیم و
شاید از روی کائنات سر و نهور در اندک فرصتی تنیه مهل
نموده آن ملک را در حوزه تنیه در آورده و المنت که حال
از مقام اخذ و بالکل فارغ شد انت الله تعالی درین تزیین
دار الحلافت العالیه پنجم مرادفات اقبال خواهد شد درین
که خاطر اشرف مستوزع کشید که عذر داشت آن را که السلطنت
رسید و چون از مطاوی آن شایم ارادت و صفای

و در فرمودی کنان نام عبودیت با حق الاله اطاعت و انوار
غیر الهی است و بدو را بنام سرور الهی بخمار آورده است و حاصل شود
بود و توضیح نوشت و تمام بنظر فکرس در عرصات قیامت رسید
و نور دانش و کمال شجاعت او منقرب است از عمارت صومعه
طربان بطوری که گواشت به یمن نهاده است و کهن جیس و حو
باسر و اوقات تمام فیلان و تقابل است و در نظر
قدس لذرا اند و از روی مرگ و خطر او بر آید و آنکه در باب
سنتقا و جرایم که در رو بسند عای فرمال حنا یشان بنام
او و کلمات شاهان خان و غیر هم بطور مسوولی نوشته و دیده
ملقی ملقی که دید و من اثر عالی مطابق بسند عاقد اصدرا است
و یقین که می که بخت کنکار لعین خواهد نمود و فرخنده است
و صلاح وقت خواهد بود و آنکه در باب فتنه اندان امین خان و جم
کنکار خیال نموده است که خود را می آمدند و اولی **الکتاب**
بهر حال آنچه مقتضای حال بنظر عمل آورده و آنکه در باب فتنه اندان
فیلان اعتمادی انتاس نموده بودند مع قبول رسید و آنکه
در وادی خستادن شبح ابراهیم بصوبه کجرات مایه دولت
اقبال و بار اطلاق عالی به نزول اجمال داریم بخت مایه نین

در فرمودی کنان نام عبودیت با حق الاله اطاعت و انوار
غیر الهی است و بدو را بنام سرور الهی بخمار آورده است و حاصل شود
بود و توضیح نوشت و تمام بنظر فکرس در عرصات قیامت رسید
و نور دانش و کمال شجاعت او منقرب است از عمارت صومعه
طربان بطوری که گواشت به یمن نهاده است و کهن جیس و حو
باسر و اوقات تمام فیلان و تقابل است و در نظر
قدس لذرا اند و از روی مرگ و خطر او بر آید و آنکه در باب
سنتقا و جرایم که در رو بسند عای فرمال حنا یشان بنام
او و کلمات شاهان خان و غیر هم بطور مسوولی نوشته و دیده
ملقی ملقی که دید و من اثر عالی مطابق بسند عاقد اصدرا است
و یقین که می که بخت کنکار لعین خواهد نمود و فرخنده است
و صلاح وقت خواهد بود و آنکه در باب فتنه اندان امین خان و جم
کنکار خیال نموده است که خود را می آمدند و اولی **الکتاب**
بهر حال آنچه مقتضای حال بنظر عمل آورده و آنکه در باب فتنه اندان
فیلان اعتمادی انتاس نموده بودند مع قبول رسید و آنکه
در وادی خستادن شبح ابراهیم بصوبه کجرات مایه دولت
اقبال و بار اطلاق عالی به نزول اجمال داریم بخت مایه نین

و مصدر انواع لطائف لیاقت از نه می باید قرار و بی و نراست
ایست و با سترال رسیده و شایسته و ایتزاز بر استادن نشود
نیکیا می شود نوروزی طنطنه عالم را بی و جهان افرو
در بند و وار اندر خند و قیامت بخت بر لب مزاج
و صوالکشیست صبا جانها را رسیده و رسیده
شوق آمده طراوت بود نازکی بخش و لبا را زیبات
شده باد و بهاری روح نیا ~~در~~ قلوب و با و بی عالم
ایست و کل و رسیده آبرو و پری پای نور رسیده کان لشکر
را از کبر در آشتی و شود آده صدای آب نهر و معنی
بگوشش بگوشش بنمایان دریا و اول رسانیده آسمان را
باز میثال الطار رحمت و آثار تربیت بخیر یافته آبی
عمومی بامهات سفلی انتساق و نظام تازه رفته حجام
اراضی را با حیرام سماوی ارتباط و آب هم جدید پذیرفته
همه از نقش فرشته میکند ابداع قوای
نامیده در کارخانه کون زبان سبزه نورس بصومعه
و از آن حلقه زرق و ور با زبان حال مطاب می نرسد
که نه زاهد شگفت کلی نور مرد و نور خد باد و نوان

نویای افترده هنوز از انکس افترده در سینه بود صندل
بکشیده افترده هنوز در گلوختان دلکش غفلت
زاور لغت و عتابان وقت این ترانه موزون بر
داد و ده خورشید که فیضش کل مقصود و هدایت طرب
میوه میوه دهد در میوه نگه کن که چون اغضایت حلوان
تر از انکس دو دهد میوه و محوس از باب انکس
میش است که درین وقت که حکام رسیدن بر اعظم
بنقط اعتدال ربیع مقدس عالم بالا را باغبانان آلوده
کال خط خاک در قدر نظر رفت و مرخص زاده میگرد
متفرعان در کاه صمدیت کدام سجده نیاز که در آدای
شکر این مواهب کونا کون قبول افتد و کدام سبج خضوع
که در موقف کبریا بایست اصغر رسد نه تنها سجده بر
دمیدم باؤ که هر صویر نرم در سجده خم باد و چون در حسین
نخوش و روز کار آسوده و دلکش که دماغ عالیشان از
روایع عدالت خسر و آنه معط و شام حیاتیان از فواید
عدالت بادش باز معجز است و اسباب خرمی آماده و
الوای بیغمی بروی دولت تاکشاده زمانه هر دم مزده شمی

بگوشت بشدت خوش می باشد و سپهر از روی مهر
 نوید لعلش بمجامع جهانی می افکند ای بسطنت
 شاه سلطه خان بدرگاه و شمال جاه رسیده و
 نقابش را باو اضافه تحف بنظر انشرف کنه را بخند و ارسال
 انوش که بوتران دیوان بیکی و شل و نر او که بوتران
 سلطان حسین مهر زانی را در نیمه سیاه لاله بکی و
 بلکجهتی خسته و الحاق که مشایده بوتران پری پروانه
 و آمدن جوانان عشق باز باعث صدمت شایه انشرف
 خصوصاً جیب هر جیل عشق بازان مادر الهه است بلکه
 و فترت هر داران و هر است عشق باز است که از آنکه
 بیضه با سفید ه پوئد و در می باید که این بوتر خند خرج
 زد و قبل از آنکه مری طبیعت روح حیوانی در بعضی مدد
 روزن در قالب کوی ترور ارد میبد اند که پروازش ناگه
 جالینو سیست در تنزیح بکوتر و افلاطونی است و اورا
 بنز و نایبای شاخ در شاخ بکوتران را در شش از آن
 میبد اند که نقیب خان الهی اقامه الفی علی او را
 جنبه نفی ان کرد که در حق خود بوعلی است عبد الله خان

این
 کلام
 در
 وصف
 بوتران
 است

این
 کلام
 در
 وصف
 بوتران
 است

اندر جام و اجود و طبع و باطن کبوتران در لوان و کبوتران
 مصروف فرشت و سباده معلوم نیست که در حوا و انهر
 کبوتران مائده باشند و بعد بسلامت رسیدند تعریف و وصف
 آنها از آن دور تر است که جامه خاتم و دره وای الی بال و این
 و طالع و نگاری زبان در فضای الی بکوه در آید و هر پری
 سکر بکوه و ناز و است چنانچه شوف در پرواز و کرم
 خوش و مغر و نمایان دور رین و عجل و انان و در قوت و
 کسمان و زمین و انه جینان خوشه پروین همه کرم بلند پرواز
 از فلک کوی برده و رباری اطق نامرغان اولی لاجه از آب
 عرش و طراند مثل این کبوتران از کبوتر خانه هیچ عتیقاری
 نه برده و کبوتران نامی روزگار در هوا کبری این کبوتر
 چرخ و متعلق زبان بال مساوات نمی تواند گنودم اگر چه آن
 یار و فادار که بظایر از شرف غایت و دولت خدمت محبوب و
 محروم است اما همیشه در همه حال تخصص حال فرج و شب و منظور
 نظر خوش و شیر مانر بوده با و آن رکن السلطت پیش می فرماید
 و در روزی که کبوتران مذکور از نظر اشرف می گذشتند خاطر
 ملکوت نظر از ایشان بدیده آنها منبسط و فرستاده شده بود آن

به خط
 اسرار علم

به خط

الی الکرم

الحق که العبدی هم زبانها را در این کار بسیار یاد و فرمود
در خلال این حال تو برین خاطر سر زبانها در کمال زیرک نهادند که رسید
بر زبان بی زبانی انجمن کد از شوق غماها خود نمودند و کجایا
بدرستی که هم زخم زده ملک خود هر ملک می شود که جمیع سرداران
که بر ترغیب خیل سلاطین و یغماهای رسانند که منظور ترسبها
چون ندانند زبان مرغان را خصوصاً آن پسران جوان عمل
یعنی برین کار که بر کار بی بدلی سلامی که دلها می از باب عشق را
بجرح از دبل از سبزه خاطر آسوده دل را و حرکت و بازیها و
میرند و ابلاغ نمایند که چو قایم در دولت اقبال غنای خاص
عقیدت و صفای طوبی و عفو و قنای سحری ترجمه ترا حوال
نموده است عذراست که ای ابر کا و کیش پنهانی که خدا
اساس و قدر شناس است سبزه غلغله شوق جوانی
در کاخ و عمارت این ارز و منور است رعد کانی تازه و کامرانی
فی انداز و محبت فرموده است علم از هو احوال و درگاه
و دولت احوال بارگاه خصوصاً آزان عشق اندیش خدیش
که از عجز و مردان و وزیر و معقدان این پادشاه عالم بنا
چست است که بر مرز و پاهای طلبی در باب تسبیح

بدرستی که
بدرستی که
بدرستی که

خانوان مانند سبک تفرقه و جمعیت فسیل سانه و نزارد
که منتها بی در زوی جماعت عانت نیست نه فتنه و نه دلاوت
حضرت ظل الکرسی علیه السلام در شرح لطایف دایره از انواع پنهان
و اصناف شعبه تدریک و تلافی عدم کدش گفته می باشد و یک سال
خانوان لطافت و لغاوه و دو دمان دولت را رفع طلال
و اندوهی یعنی بر صورت جوان میرت میفرماید که در صورت
بی واسطه مشهور فی الاکناف و الاطراف المستغنی عن الایمان
بر بزرگست سلام عشق التمام میرساند و میگوید که بعد از
از روی بسیار و درازی روزگار بعد از سالان بوی
مستعبر شده زینها و از حیوانی در بر افتاده است نخواهد
که با فرزندان و ابناء در ملازمت بوده حدیثات پسندیده
که صورت الشراح خاطر و ارتجاع باطن و ظاهر کرد و ظهور
آرد اگر چه عسری معشوقی نام بر آورده بود اما الحمد لله کافر
بمعاشقی این چنین معشوقی تیر افراز گشت جسم و دین اسلام
عاشقان و طالبان درگاه خصوصاً از ان بنوای ارباب
طلب اکنت که برادر است در دامن صوری تحیده اجازه
هوا و موسی که در محراب طایفه انبساط ماخلل بر می آید

مردم بپشت این شهر که بسوزد بحرب زنده و بختلالت بپایند و در آن
دیگر خیل ناموزین کشته شود ایچه نام و در ان شهر بانه دارد و اطراف
تزداد است سر خیل و معجزه که برود که درجه بنام کم برست امار
مردم از بند بردار است باز حال و باین بیت شرم هم است
برای سبک بار سبک خیزه تر از سبک میرد تیز تر و تیز تر
حشمت کلان که در بالاروی از شعده کم نیست و بشوق
بوسه سر گرم است و آن بسیرت مردم ایچی سیرت مردم مکررود
دل عشق باز آن است که در پی او است و آن بغیر از
بغیر ماده کثرت دارد که زره پایش از خلخال لبه میزد
وزن خیر جنون در پایی عشق باز آن بی اندازد و سایر کوه
ناهند از خوشی سخن نیک رضا که باصالت نیست
شرافت حبیب الصاف دارند بر خیز از آنها باین لهار اتفاق
و طایفه با هم یکی صوفی اند و با الحمد و جعفر بر پیری زبان حال بود
فارغ بال است تمام این کس سالان نور سیده هزار
زبان توقع از انصاف آن انصاف و الملك دارند و میگویند
که عا دام که باین پادشاه و تمام قبایل خود در مرانه سر پادشاه
ملک شهبان که بام دولت و کاخ رفعت است منزله است

11

نموده
بهشتی را بابت آسمان سبایی و جولان موت
ریشین بر ای بسیر محفل آشتی است پذیرش سیر که از غفلت
مجدد حضرت صمدیت است این نیازمند در نگاه کبریا
بود لغزیمت اندر در آن گلستان همیشه بهار که کارنامه قدس
بر دره کار است نفسی چند بخطور باطن بر آورده صحیحی چندین
نیار بسجود معبود حقیقی در آن سرزمین بگذارد و انشاء الله که
در زمان خوبیهای آن ولایت از گلهای رنگارنگ و مسوای
کوناگون مملو و مستحون بود پاشنه‌ها و بای کامکار بر تیر در
و ضامه عک که نصرت شعرا را راه شوا و محال که با وجود صوفی
بابال و بمشکل از الجا عبور نوانند کرد و توجه انشرف نصیر یافت
حکم نمودم که جنید هزار شکرتش آن کوه کس و حاکم
فرماندن یک دو منزل شش شش میرفتند و در تنگنای کوه و
کر را با پهنادری ساختند و قریب یکزار میل بود مثیل لغز
بال و وسعت حال که نشد و دیگر جبلت و چشم و سر او فای
و جنم از دار اطفال و لایق و نایب خیال با و شیرین
بود و چون خاطر انشرف از التذات و روحانی و جسمانی و سپهر
مستطاب عشرت و کامرانی خط وافر بر دست سنن بزرگ

نوعیت بر او پلای و متور متعطف شد که سب
بر مغایرت ساکنان دیدار کلید نوازیم و در بی چند بیرون
انگیزد و دیر داریم و از این که ماده عیش این خمیازه را بخوبی
عزم آینه اندون بی لقا و لقا خانه بنده انسانی را باب
و کل فنا بکنند در پس و فتنه کاه غلبه جان کاه بر روی
نموده که عیش مانع است و عشرت با تلخ زده شش آنکه
مولای عالی و حوایی و متور و بابا حسن ابدال رسیده بود و شایع
روز نژاد و ششم شهر یوژا الهی سینه سی و چهارم و ف
ز عیش نوز و بیستم شهر شوال سینه نهصد و نود و هفت و یک
سر نوشت از بی حکیم بای مخفی گرامی قدوه بحرمان اسرار رنده
بمنفان حقیقت ندارد و فیوض شناس صفای معانی صدق
برای بیمارستان نکته دانی نمک بر محمد النسیانی بر مکار
قدس طالب و ام الکافی محو رضای بادش سی و چهار دل
شبتان ضمایر شباهت مغز الخوس سرایر قشتار و لب
اب و مقرون موتمن سلطنت روز افزون مغرب الحزب
سک ابوالفتح ازین سرای قانی و شندی طلبی بمرض
کشتهال که حال نموده حسرت فراوان از فراق صوری

س کز آتش بهر حشر یکدل عسری و قالی خالی

اول از نظر عباد شد اما شمای روحانی و لایق ذاتی تجسم

نرسد صورتی همواره پیش برده اند بهر یک معانی عالم

فقدس روح نشاء ذاتی را از ان عالم باقی نغیرتو خلقی

لطیف حقیقت نهای جوهر نفس الامر شده اند و پدید آید روح

یک را از کز آتش ظلمت خانه خاک حلقه دوت و در واقع بجز

از تغییر مفری و تبدیل مکانی نیست و نظر به عالم حساب هم غایب

از حقیقت سناسان و نهایت از روی و قایم بر این

بست که در قدم قبله دین و دنیا خود جهان بسیاری کند

بر وجه اتم و وقوع یافت که بخور اقدس ما و صیت نموده و بخارش

آن حکمت ماب که در تالف و الیسین هوشیار بود و بسیار

ستعار را به آگاه بوی و خبر داری بهر قدم ماسپر و بار

آن بوشمند سعادت بودند از رستخار این و وقوع جری و فرغ

که از عادات عوام الناس و دایر الیستکان عالم

صورت و لباس است نماید و نظر مستقیم را بلند داشته

و وقوع انرا از تقدیرات خداوندی پسند کشد رضا بقضای و

که همه را بهین شاه راه در پیش است و تحقیق بر کمالی

ماتر

و البته تمام خویشتن را با غم و غم از این دنیا
 زده و اگر اکنون که خداوند طوایف حیات را به صاحب
 چهره تقدیر نماید و از این عالم ببرد و شداید مصایب این
 قصه بر غصه سازد و در روز جزا درین بیت و چهارم امر و آفرینی
 مطابق سه شنبه بیستم شوال افادات و افاضت پناه
 معرفت و صفای دستگاه علامه الزمان و فیهام الدوران
 تذکره عظیم حکای مشایخ تبصره اکابر خدای متاخرین مجتهد
 جامع الفوائد فی فیه است جمیده جلال ملکات انسانی
 مورد بدایع و فو فی منظر کلمات افلاطونی کتاب معارف
 علوم لغات و جواهر محسوس و مفهوم عضو الدولت و میراث
 شبر از بی بهمان بیماری ازین غلظت که فانی رحلت
 نمودند و این مختصر و ناقص بهمناسبت نازده بود که واقع
 حکیم معصوم است آمد چنانچه آن حادثه فراموش شد اما پیش
 دیده خاطر قدس منظر خیر مشیت از بی و مظاهر ارادت
 لم یزلی است در مقام ارضاء و اطمینان آمده آن حکمت
 مایه و در جمیع امور نابع رعایای ماست و درین واقع
 تعجیب اقدس نماید و خاطر انور را متوجه نظام احوال
 تعجیب

بیست و
 شنبه

همیشه

خداوند بزرگوار منزه و کلی عرصه کامل میخیزد بر او قاضی حال
خواهد شد برین منزه و بزرگوار منزه و عرش منزه و مشرف
کرد و به انواع ملکات منزه و بزرگوار و تقدیرات منزه و شاهی
از منزه خواهد یافت منزه و شریف و شریف و منزه و شریف
نمود و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
بهره و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
در نهانها حاکم و مقدس منظر آن بود که برود و شریف و بخت
و خود شریف و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
ناید و شریف و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
الشریفین نژادها الله شرفا شده است و اهل و عیال و فرزندان
زاد این دریا و خوار و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
که مثل او نبوده با خلاصی است از خدمت صیدین و حقوق
مار و منظر و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
و مثل او عاقل بی رضا مندی و الله شرفه خویش که جمع
اهل الله در همه اطوار خصوصاً عبادات سیما طاعت
چنین را بی بستر ضای او کاری نکرده اند و عبادات

سفر اشتهار ثوابت الشبهه بطلب کار ثوابت
 به بنیاط رسیده است در بهار بهشت
 بنظر لغت و تامل میروند و بهشت چنین بی راهه فتن و تبارکی
 راه یوفای که در جمیع اناج نگویند بهترین صفات است کردن
 بهشت بنیاط بهیچ یکی از دوربانان بارگاه عزت نمی رسد اگر از راه
 این مطلب کرد که ماقبول ملتزم او لغز خنده ایم فی الواقع اگر شوق
 آن مکان مقدس دامن گیر بهمت شده بود یا بستی
 طلب بنیاط شفت او و احیاء چندین خطار این راه دراز
 بهشتی و مشوای این خدوی را آماده شدی به بنیاط او رسید
 که در مسکنی رضائی ما و والد خود رفتی آخر آن دنیا و آخر
 سر انجام داده و میدیدمانا که مغلوب وایم خولش خلیل
 باطلن بخود راه را و بی مشورت خود دورین خود که در زمان
 تسلط وایم مغرور شوم خول میباشد مرکب امری که نزد عقلا
 و نقل مستحسن شده است و اگر بایر قوه جذبه الهی در سیده
 بود و نادر حضرت حاصل کردن موسم و فتنه میگردید و توجه
 این سفر شده بایستی که اهل و عیال و فرزندان را همراه
 نبرد و عرض است بپدر که مرا شوق دامن گیر شده بود و

انکه این دولت را در دست کسی بگذارند که شایسته آنست و اهل
 وصال و فواید آنست و در آن کف عطف و کبری شایسته
 اگر تاملی من از عمر خود بکنم که فرزندان قابل اندکی نماند
 که در این مملکت منیر سال و میر انجام و دلایت و مملکت نمایند
 بر اینست که او را در درگاه مایه اعتبار است و خاطر او بخوابم
 ملتس و معز بقول بر سر سید اگر از نشا ختنی مدارج علیای
 عطف شایسته این رای زیرین را بخود و سر گذارد
 باطنی که فرزندان و اهل وصال را بر درگاه و سر گذارد
 و شایسته که از روی طواف آن بای شریف طعیان نمود
 فرزندان را بکار نیست و سنده دیواره هر یکی خود را بکار
 ببارفت که بی میکند است که این خانه را و این بکار
 فرستاده و بکار رای جهان را رای افضلو نماید هر کدام
 را بنوازشی خسروانی و اعتبار کنند که هر آینه صورت
 سخی خواهد داشت چه بایشان آید و چه در دل گذشت
 که همه طرف خبر را گذشت و از آنجا که طاعت است
 آنها علی الخصوص چنانچه بکار از آن است یا وجود
 آنرا که بکار از آن است و آن بکار نیست

بهیچ وجه نیست و غرض از اینست که در این دولت
عزیز و عاقل و حکیم و مدبر و مصلحت طلب
نخود را بهیند او و بطریق خاص و عام همیشه را توفیق
نرفه است بهیچ چیز مفید نشده و غایت اینست که
و از آمدن خویش را در هر دو وجهی را که
او حالتی دارد که چنانکه مریدی بخاطر از روزه او توبه خود را
از وبال نکال صوری و معنوی بخت بخشد و چون بهر صورت
افزون بود که ایلمی کاروان منس سلطان رو منس
بخت که دستهای تمام که اکنون مصمم شده است و ستاده
مخافه این منشور و الامای عاقلیت بحسب مصلحتی
شنید که این تخیل دولت را میر و تعیین فرمان و یکی است
مصرف نیست که او در آن ملازمت نماید خوش است
رسیدن ایلمی و سالان بوس کرد و در صورت که
ایلمی مالک محروبه و حیدر بان مهابت و جوده این
منشور را در آن ایلمی و دستهای را بجهل کار اکایی از منبع عاقل
و معتمد را وقت شایسته صلا و قیام که منتظران
کامی است و کار بهر وزارت آن بارگاه خلافت از فرمان

بسم الله الرحمن الرحیم

انچه شد از اینان اخلاص بودند و امرای عالمقدار و سیر
 منصب و از آنجا که کوه کوهان باین روشنی عمل نموده
 در نظام و پیش رو قیامت و سبب کلمات فرمان پذیرند
 اول بطریق جمال آنکه در جمیع کارها از عادات رضای الهی
 رز جوایز باشند و نی رسد و نگاه این روی بوده و خود را
 در منطق و نه نشسته شروع در آن کار کنند و دیگر آنکه خاوت
 نباشد که آن طرز در و لک است و از این است و سبب
 نشستن و در کثرت بجهت و نیکو که طریق اینها از
 و یا الحمد و مانند وجود توسط و میان روی بکار برند و سبب
 اعتدال از دست نهند یعنی کثرت زیند و حد و حد
 و بزرگ کردی ایندی چون را عذر دارد و به سبب از کثرت
 شام و بنه شیف نیم روز عادت کند و دیگر آنکه کار خلق
 باشد ضعیف مطالع کتب و سبب صفی و صف مثل کتب علمی
 اخلاق که طبع رویت و خلاص جمع علم است چون اخلاق
 ناپیری و مہجیات و مہلکات اعیان و سبب و سبب و سبب و سبب
 مشغولی کند تا از غایت و سبب و سبب و سبب و سبب و سبب
 اباب بر و سبب خدا را خدایا نرود که بهترین عباد است

و سبب

درخت، تعلق بر انجام مہام خلاقیت کہ دوستی و دشمنی
 و غیبت و بیگانگی را منظور زندگانی است و پستی و تعظیم
 رساند و تقویٰ آن و سکنان و محال جان بعضی کوشتن
 خدا جوی رسیده و التماس بہت نماید و تقصیرات و ذلالت
 و جہل مردم را بمنزل عدالت سنجیدہ پایہ ہر یکی را بجای
 خود دارد و باین میزان دانش اساس پادشاهی نماید
 و بدل و قیاس شناس در پاید کہ دین کردہ کدام تقصیر پستی
 و کزاشنی است و کدام کنہ پرستی و زبان آوردنی
 و نمراد دینت کہ بہا تقصیر اندک سزاوارتری بسیار
 و تقصیر بسیار اغراض کردینت و نمراد انرا بصحت و ملائمت
 و بد رشتی و نرمی بر تفاوت مراتب تمویجی کند و چون
 کار از نصیحت گذر و بہ بستن و زدن و بریدن عضو یا
 و کشان بر زبان مدارج عمل نماید و در کشن و لہری کند
 و تامل فراوان بجا آورد و مطر اعیانہ کہ نتوان سرکشہ شوند کرد
 و نتوان انرا قابل کشن را بدرگاہ رستند و حقیقت از ارض
 دارد و اگر در گاہ دینت انقدر دو یا فرستادن موجب ادبی
 بہر در بال صورت اورا از ہم یعنی کجاست کہ اند و در بونست

اگر کسی از خود آن کرد و در اول سبب آن بخاکشنین و بعد از آن غرض کند و صحت

و بعد از آن عمل کردن بہ تقصیر

کند و در ته قبل انداختن و امثال آن هر ساله کشته و از
ناید و سرانی هر یکی از طبقات مردم فراخور حالت باشد که غالباً
فطرت نگاه مخبر برایش است و استیلاست و استیلاست
و هر کسی که بر عقل و دیانت اعتماد داشته باشد خضوت
که اینجا نشانیست بر خود و بنیاد خضوت بگوید و اگر اصحاب
گویند به غلط کرده باشند دور از منزلت نشانی نماند که منزلت
گفتن است و کسی که این را بخواند آن توفیق داده باشد
عزیز دارد که مردم در گفتن حق بغایت جزا و جمع که بدو است
شتر از میل گفتن ندارد و بی خوابی که بهمان طور که گاه
و آنکس که ذات مدح مندی باشد که مبادار گفتن
صاحب استمع بر بجز و مندر بلین افتد و نیک اندک که زبان
خود را برای لغو دیگران گزیند حکم گزیند از خود خوش
آمد دوست نباشد که بسیار کار از خوش آمدگویان تا
می ماند و یکبارگی با ایشان بدینا شد که لازم را خوش آمد گفتن
ضرورتیست در پرسیدن داد خواه نفس خود بقدر
ناید به بدیوان میسر از فریاد او که شید ز دیوان بود
داد او غلامی که میر داد طلبان را از تنی بیرون برون بیرون

همیشه تا پیش از آنکه انظار نکشند و پیش از آنکه
را از تقدیم و تاخیر باز نمایند تا ناخیر نیایند و هر که بدی از باب
کند در زمانی آن شتاب و کی نینداید و نفعی نکند که سخن
سازمتری بسیار است و راست کوی نیک اندیشیم
یا در هنگام غضب برشته بقبل از دست ندهد و با شکلی
و برو باری کار کند و چندی از دشمنان و ملازمان خود
را که بفرونی خرد و اخلاص ممتاز باشند مختار گرداند که در زمان
بجوم غم و غصه که عقلا دست از سخن باز می دارند که از
کلیه حق اصمت بفرزند و سو کند خور باشد که سو کند خود را
خود را بدو و گوی مشتم داشتن است و نمی طرب به بدیانی
نسبت دادن و بدشنام دادن عادت نکند و شیوه
است در فرونی زراعت و استمالت رعایا و تقوای داد
الهام نماید که سال امصار و قریات و قصبات افروز
میشد باشند و چنان آسان گیرند که زمین قابل زراعت
آبادان شود و پس از آن در افراشتن حسن کامل کوشش
کنند و دستور العمل عامل را تجدید نمایند و پیش نهاد خاطر
چگونگی بن خود سازند و با الحمد بحسب رعایای پرهیزه فرود آورند
حتی

بر سر راه از آنکه در آن مقام عظیم نبیند و کسی نداند که بسیار است
عمر آن دو جانور در دمی و بخای و یکسان از خود و نه پند و گداز
بر عقل خود و معنی و تکلف و مشورت با داناتری از خود نمید و اگر نبیند
هم معذور است و از دست میخورد که بسیار باشد که از نادانی راه
حق را بدید چند بگویند و اندک گاه بیشتر که بودگی نادانان غلط
بر فتنه از دنیا و فریب بسیار که مشورت نماید که عقل در
معاذ الله این و از حد است و نمیدانند و دست خصم و نه برادر
و هرگز در از آن جمع شود و بیاید و از آن ذر و لعلی مخالفت نماید
و هر دو در آن کار جدا گشت و از عقل خود و سود سنگاران
یک همیشه کمتر باشند باز دارند و هر کاری که از دهن زبان او نشود و از
نفر باید و هر چه از فرزند آن آید شود خود نمیکند آن نشود که آنچه
از دیگران فوت شود تو تدارک آن توانی کرد و آنچه از تو
فوت شود ندانی که چگونه شود و مندر ز پیش و اغراض فطری
تقصیر است و خوبتر آنکه او می بیند و نصیر نیست که از تنبیه و توبه
میشود و گاه بغیرت که او را یکی اختیار میکند او می باشد که بیک
غبه او باید کرد و او را می باشد که بیک او باید کرد و از غرض کار بسیار
نادرترین مقامات سلطنت است باستانی و فیهما یک مقدم

[illegible]

و در که خرج را با دخل برابر سازد و خدا بخدا قلم نشانیست
 و در هر حالت بنده از روی سوره استعد طاعت و شکر طلب
 در و عده خانق و در و در است قبول بشه خصوصاً با مصلحت
 استحقار سلطنت و هموار کردن در شوق تیر اندازی و شوق
 بشه سپاهیان را و در شوق فرماید و بشکایت مشغول باشد
 و بگوید و در شوق سپاهیکری و نشاط خاطر که نگرانی نیست و مصلحت
 گاه گاهی بکمال بر و اندوز و یکبار به خنده را و بکمال
 نیست از آن اخبار است از و تفارهد از وقت طلوع نور بخش
 عالم و خیم شبگیر در معنی افکار طلوع از آنجا است می توانسته باشد
 و در وقت تحویل نیز عظم از بر می بر می بند و قیام و توکل
 نور را سر و تن و جوهر و نام اکبری یافت شکر از انجا بکمال آید
 و یک کس بود که گذارد که عواضی بود از انجا شوق می آورده
 بشد و اگر کوئوال باشد فصول قانون بنوا نیکه نگاه داشته
 و در ترویج آن کوشش و در دستا بستن و انچه باشد بخود راه بند
 که کار کوئوال را چنان نزد از مملکت عبادت غنای و شکر اہتمام
 می بر برین تفصیل نخستین باید که کوئوال بر شکر و قصه دید
 به اتفاق ممالک و ممالک بنام و ممالک از انجا بکمال آید

نیز

لا تخافه بخانه در قید کتابت در آورد که چه قسم مردم اند و خانه
بخانه ضامن گرفته باید یکبار انصاف بخشید و محلات قرار داده
در هر محله میر محمد متوسل شود که نیکوید آن بصواب و دیر او شود
و با سوس محله قرار دهد که وقایع شبان روزی و آمد و رفت
محله را می نویسانده باشد و مقرر سازد که هرگاه در روزی
آید باالتش افتد یا دیگر امری ناخوش سرزند آن بمسئله
در سال معافیت نماید و همچنین صاحب محله و خرداران
اعان نمایند و اگر بی ضرورت حاضر نشوند گناه کار باشند و غایب
و میر محمد و خبرداران محله سبقت نبرند و لایحه در محله بگذارند
که فرمود آید و جمیع که ضامن نه داشته باشد آنها را در سرای محله
آبادان سازد و میر محمد و خرداران را تعیین نماید و بگوید
احوال دخل و خرج هر کدام از روی دور بینی دریافت ملاحظه نماید
چه هر کس دخل و طریقت خرج او بسیار یقین که بی بطلانی
پرو می نماید و بخت فانی و غیر اندیشه را از دست نهد و این
کاوشی را برای انتظام داند نه سرمایه اخذ و جبر نماید که فرماید
که دلالان هر قسم را ضامن گرفته در بازار تعیین کنند هر
خرید و فروخت شود اعلام می نموده باشد و مقرر سازند

هر که بی اطلاع خبر دروغ و فریب نماید هر چه باشد بد و نامشروع و باطل
 در روزنامه می نوشته باشد و هر چه میماند در بازار خرید و فروش
 شود با اتفاق میرسد و خبردار محله واقع شود و دیگر آنکه چند
 آن محله بحد و کوه بکوه و لوازمی بکشت محاطت جو یا شنبلیله
 نماید و سعی کند که در محله و کوه و بازار بیکانه بنشیند و تحقیق
 بروی در دالان از گره بر و آنچه و غیر آن بواقع نماید و از برای
 از آنها نماند از در هر چه اسباب شود یا بشماراج جز و انرا با و رد
 بکشد اسناد و الا آنرا بعهده بر آید و احوال غایت و متونی
 تحقیق نماید و اگر وارث بشمار یا نماند از رد و اگر نه باین سپارد
 و متخرج انرا بد رگاه نویسد تا هر گاه که صاحب حق پیدا شود
 با و وصول نماید و در نتیجه محله نیز خبر اندیش و نیک فانی بکار برده
 که بسیار اجتناب در بوم و م شایع است بظهور آید و نهایت
 بروی نماید که انری از شراب بنشیند و خورنده و فروشنده
 و کشته و کشته انرا با اتفاق حاکم اینجا تنه نماید که مردم
 بکریه و اگر که از حکمت و پوشش افزایی و واکار برود
 لغرض احوال او نباید کرد و در از زانی نریخ تا اتهام نماید و نکند
 که در حال و غیره بسیار خرید نمایند و بکروند و بکشند و لوازم

عشق ز بر عید با این تمام نماید که عید بزرگ نوروز است که بعد از
آن از وقت تحویل بزرگ نور بخش عالم در برج حمل است و آغاز
ماه فروردین است عید دیگر نوروز دهم ماه بند کور که روز شنبه
است عید یک سویم اردیبهشت ماه است عید دیگر ششم ماه خرداد
و دهم است عید دیگر هفتم ماه آبان است و عید دیگر نهم آذرماه
و دهم ماه است عید است هشتم و یازدهم و بیست و یکم و سی و یکم
عید دیگر و یکم بهمن ماه است عید دیگر یازدهم اسفندار
چهارم است و عید برای متعارف بدستور میگردیده باشد و شب نوروز
و شب شرف بطریق شب یزات چراغان کنند و در اول شب
که صباح آن عید باشد نقاره نواز و روزی عید بر سر هر
نقاره نواز و وزن بغیرت بر سب سوار شود و گذر بوی
در یار برای غسل مردان و آب بر داشتن جدا از
و برای زنان گذر بوی دیگر مقرر گردیده و در آن شب
سهم یار خان کینه و در آن شب عید است عبدالمعزین و بیست و یکم
آهین این شب از مندر و نخلی بسیار از این برای جلوس او
شاهنشاهی و استظلال کینه و لای ظل الهی است که جمیع سکنه
و رعایا و سایر خدایق و بربایا که بدایع و دلیع از بی و بیست و یکم

امانات ایزدی اند جل خیا که یابد در ظلال عدل و اصل ازاده
خط و اسوده حال بوده در وظایف شکر گذاری که موجب
از یاد لغت و سبند است سعادت و طرب سال و عدل
البیان بشند المته الله که روز بروز صورت این معنی از مکه
قوة بمواظب فعل بر حسب دل خوله ظهور نموه و همواره امرای
اخلاص منشی و حکام عدالت نژاد که نقد معاصات ایشان
بر می که قبول انشرف سیده و در جمیع اطراف و اقطار ممالک محیه و
بر شاه راه اعتدال سلوک نموه و او داد و کسری می دهند
بهمین من خدمات پسندین منظور نظرات ترتیب و ترمیم
کشته بمیدار ج عالی و مراتب سامیه ارتقا و اعتقاد نمایند
و جه سبقت عبودیت و خدمتکاری و نسبت دو تختداری
جانبی ساری عمده الملك رکن السلطه الحلیه موتمن
الدولت ایستادگار المملکت النخایه مغرب الخیر السیطانیه
و افرا لا غناد کامل الاعتقاد مورو العنایات و الاصل
نظم الدین شهباز خان مزاج و ان اقدس و پرورده
نظره ای خاص الخاص است از مبادی طاعت تا غایت
بر خدمتی که بدو نفوذ فرموده ایم بنوعی که مرضی خاطر آنست

[illegible]

قانون این مقرون خواهد بود به اصول و بنیاد بر کارهای
 و بکارهای ملی و شایسته باشد و با حال حاضر شوند و نیز حکمهای
 عرف و دیانت که هر یک یکسبب صلاح و استوار است
 عمل کنند حال حاکی را و را تغییر داده و بر کارهای
 تا دیگری از مخلصان است علیه مجاری اولیای فرعون که در نظام
 سلسله جہاتانی و استحكام رابطه عالم آرای این امور
 منکر و منشی و همچنین در جمیع ضوابط و قوانین
 امور احکام جہات اندی که هر یک اسس بنیان سلطنت
 خلاف است ثابت قدم بود و قورایش است و اسلامی
 این ملک انجام لازم دارند و خطر الهام میور و در متوجها حال
 سعادت فرین خود دانسته همیشه باید و از الطاف
 و عنایت روز افزون شد و چنانچه مواکب انجام ثوابت
 درین نزدیکیست و کفر متوجه است چه و اینان انجام
 ملک غفلت بود و تعبیر و باب استیم کنند و بر
 عتبات است و در لوازم اطاعت انجام تمام نداشت
 باید که آن ملک سلطنت بر روی بال صوبه فتنه سر انجام
 زبان اقبال شکار کوالیر نهضت فرمایند آن ملک سلطنت

این کتاب
 در کتابخانه
 مجلس شورای
 ملی و
 وزارت
 معارف
 و
 امور
 عالی
 محترم
 ثبت
 گردید
 تاریخ
 ۱۳۰۲
 شماره
 ثبت
 ۱۰۰۰

بانی جمیع ملوک و بلاد آن سرور و پادشاه حکم فرما امضا خواهد شد که
شاه و ملوک و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
و در قیامت جمیع ملوک و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
جمیع ملوک و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
که ذات مقدس ظاهر عفو و لطافت و
شاه و ملوک و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
فرمایان کل و جزو ملک محو و سر بر پیش که درین هنگام سعاد
انتظام و از ابتدای جلوس بر آواز ملک و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
از قرن ثانی که آغاز استیقام بهار دولت و اقبال و در ملک
انکساف صبح جلالت و جلالت و زمان عدالت عنوان و
اقبال و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
ناموس و قانون و عظم سلطنت آید چون در ایام جلالت و
بمقتضای حکمت بالغه از آن که سلسله جناب و از و کبر عالم
ایجاد و تقسیم بر دوازده کل و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
خان و اقتضا کرده که در این ملک و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و
عبارت از آن است که در این ملک و پادشاه و کسب و فرقه و غنی و فقی و بی آن که ملک و دولت و در اسب و

کتابخانه کتب خطی در شان عادل و دیوانی میرزا
و دیوان خلوص و صورتی بر کشیدگی از وجود خواجه که مدار
علیه نظام عا که لغزش و نبود و بقیه که در میان
و انوار و حافظان معجز و احوال خدا بقصد باج است
در بازار بیست و چندی و هر دو در آمد که استجده میدان
و اعتدال از باب صیانت و دیانت که نظامان لغت و اخبار
کونی و الی و مقومان و عرض و جواب هر الفی و افاقه اندر
بر این جمیع مصالح و معانی که از این جمیع معانی که در این
که الله اعلم که از این جمیع احوال بصفت ششمار که در
خاطر عدالت مشاظر و تدبیر باطن حلال و موافق و در لوازم
رفاهیت عموم بریت و در کسم تربیت خصوص است
و الحقیقت فرزندان معنوی و و الی خداوندی اند و صرف
نوع المنة الله که با صفت لوازم عبادت سواد و اعظم
هند و شان و دیگر ممالک و بیست و نه اصف ناز و لغیم و
ما بین و این صفت افلیح است در بیولا به موجب
مراحم و انی و ملک و قطری حکم و دام حازم شرف اصداد و غیر
ایراد یافت که اصناف و غایت و غایت و غایت و غایت و

آورد و در غن و ثمر و غنای قس و طهارت و انواع گیاه
و پنبه و کتان و پنبه و ابر و ابر و ابر و ابر
و قزوین و عجب و عجب و عجب و عجب و عجب
و اجناس که در این معاش هم روزی نام پاک معیت خواص
عوام است سواي سبب قلیل و کثیر و کوه و غن و غن
اسرار و قشش که تمامی ممالک محروسه و قضا و باج و زکوة
و یک و یک از قلیل و کثیر میگردند از معاف و مرفوع و انعام
بفرایم زمان که مقصدیان کارخانه سلطنت امثال این
معمول می داشتند به خط خبر داری بوی که دست تطاول
اقویار و خفقان در از نرود و بای تعدی زیر و ستان کوه
اندیش سر کوب زیر و ستان خاکشین نرود و انون
که چیت شوکت و ابر و ابر و ابر و ابر و ابر و ابر
و انوار عدالت و افر و افر و افر و افر و افر و افر
بشکرت الطاف منعم حقیق حاصلات آن همه شایسته
موقوف و بجز معمر است بغير از آن بهفت جز که بمصالح ملک
مستثنی شده بنام و ملک بشیخ باید که فرزند کامکار و آن
و از خرابی نامدار و مقصدیان مهابت صویرها و حکام بلاد و حاکم

و از آن احصاء و تالیف و تالیف و تقاطع و مواضع و فضیات
 و جمیع ریه در این کوکب زبان و می و طالع طاق و ضابط
 مسکن و مبداء و ان حد و دو نامید از این ممالک مشرق
 و نام مجلی را کیوشن و کیوشن جاده و در اجرای حکم جهان مطاع
 کار انجام لازم دارند و قیود و تقایف امر لازم و لازم و مو
 انبارت و انبارت به ارادت و عقیده کی شکار لغاوه و دو
 عز و عطا و خاندان حد و اعتدال زین مخصوصان
 کیش خلاصه خلصان صلاح اندیش مورد الطاف پادشاهی
 مصدر لاف خرمخوایی و افر الصدق رکن البرهان غده
 اهل الدول به جی علیین بلطف الطوف پادشاهی و اضعاف
 اعطاف ظل الهی به طهر و شبنم و بر اندک الی الی الله
 که بمیان اوجیهات سلطانی که از نیست قوی از غنای
 سبحانی این چنین فتح عظیم و نصرت و قهر از عین سلطون
 بماسن ظهور روی نموده و خیر و رابط اخلاص و ضوابط
 اختصاص الی مخلص حقیقی برگاه محلانای و استخیر
 موجب ابروی و از دیاد عزت و اولاد و نظر و ورین و

همیشه چه بنیان خرد و حکیم تو جیات باطن قدسی و موافق
 شاهنشاهی در معیت بهشت کل دکن و انتظام مهام حکام
 احبابان مصدر حنیف خواری باز گشت مستحسن الله قدر
 این عنایت که بجاوشکر این عطیه عظمی دانسته بهجین هموار
 در امتثال او امر و احکام مطاعه کائنات معنی و انعام نماید
 که کار آن ایالت نباه و روز بروز در افزونی باشد الحق همیشه
 آزان مظهر حیرانگیزی حذر مانع پسندیده که لایق خبر خواهم
 و درین و کار آگاهان تحقیق پسند تواند بود لایق و رانده
 و این در کوز و ملجوطا طر قدسیه منظر است و انتظام احمل
 التسهات کیش نبوی که عیار اختلال بردامن آن نشاند
 پیش و بد ضمیر و شش منظر آواز از آقا فطرت سلیم و قضا
 مستقیم آن بگویند سعادت انوار معنی باطن آفدست
 باید که همواره مطرح نظر است بین و مطرح نمیه سعادت کزین
 که نبایدها است که و فتوحات ناشدنی که نفوس ناصیه اقبال
 در قوم زای که حالت القیام و اطاعت حضرت عادیج
 از دیاد سعادت و الفای دولت ایالتین و دولت
 و تحلیف و انحراف از قبله کاه غنای عنوان شفا و عبادت

و دلیل آنکه در این امر مدعی اصلی ملک و ملوک و برعلیه آن بود که
که از این است ای جلوس بر او رنگ همانند با امروزه سینه
از قرن نایب که اول مهابت طغیان و فتنه در میان اقبالیست
به طرف لویای غربت به افروخته ایم و طغیان و توجه معطوف
درشته فتح اقبالیست طلبه عت کره اجمال و مقدمه حرمه اقبالیست
لویه و درین مرتبه نهضت را با تالیات که یک بنحای
افعالیه و با جهت تصفیه کامل و سپهر ولایت که میر و شنبه و شوش
افغانه و با و یلوجان صوبه قندهار و به تالیات غیبی
برادر داده که در ظاهر الهام مولان ماکسیم مرآت جهان نمایا
غیبی است صورت یکسره بوجه خوشتر از این در عالم ظهور
آمد اگر استخوان منقش در روستایان نیز غنای خاطر اکثر
بود اما چو عظمت و شوکت دستگاه عباس میرزا که در
روای امرال کردت دوست و ابط بکچر سابق بر منظوره
درشته اقبالیان کار و مل مع عزالیق اخلاص و برابری کویا
بدرگاه معارف شده اظهار اخلاص و انکسار نموده است
همت و کوشش استعانت کرده بود و در قدیم الایام ابواب
اوسیده ظهور دولت خضر را از عنایت حضرت صاحب قرار

صد است اند چنانکه استخلاص امرای روم و استطلاق روی
آن عزیزم ^{آن عزیزم} و جد بزرگ ^{آن عزیزم} پادشاه اسماعیل و خروج او بی روی
آن جماعت از جراید تواریخ ظاهر است و در این ابط حضرت
استثنای پادشاه مبرور و مغفور معلوم نمکندان است در
که ایشان را کارشیر آید و شد فواید پادشاهان اوقفا
آن نموده که عا ^{آن عزیزم} که منصوره را از عبور بان تواریخ متنوع فرمود
و چند بار در بزم زبانی که منتسبان آن دو دمانندیم
داشتیم و شیر شیر از غنفلان عا ^{آن عزیزم} مطلوب و مرغوب خاطر
افسوس بعد از فتح آن خواستیم که سجد شکر پروردگار
بر آن سرزمین که از عطیات مجذوبه الیه بود بجا آورده و
با وجود جبار رفیع و متضادن و اسباب عظیمه متر اتمه
آبهای طوفانی که در لاله بصره و مرو عا ^{آن عزیزم} که منصوره را
مهری نموده توفیق این روی بامواکب عالی روی توجه با خود
آورده و حکم عالی سخن بود که چند هزار خوار و تراشید
شیر شیر پادشاه عالی می رفتند و بقیه تواریخ
طوبی می نمودند چنانچه در آن ^{آن عزیزم} که فاضل و کاتب
تبت سیر فرموده طنطه کوس غنیمت بجا بماند

و بعد از آنکه طاعت شنبه کابل را می بینم و انوار سیاحت
طرح قلعه جدید که حصن حصین حفظ آبی نواز بود و سفلی
از آنست چنان مکتون خاطر و روانی پیش بود که هیچ جمع از بهادر
شجاعت پیشه لا بیشتر نفس فرموده و لایب در شان
مساحتی ساخته بمیرزا شاه بهرح حرمت فریاد میسازد
اشنا از یحییان حکومت شاه شجاعت دستگاه عبدالرحمن
مؤثر یک با تحفه و بدایای متوافره مکرر بطریق توانست و توانی
عالم شاه رسیدند چون طرح نظر بند در میان یزید موافقت
و اخص از ارباب دول احری و بکیریت لاجرم بدو ملت و اقبال
مراجعت نموده بدار الملک لایق از هرگز مالک محروسه است
نزد اول جلال فرمودم و تنبه و تادیب افغانان کویشین کوتاه بین
بنویشده اکثری حلقه بند کرد و کوشش سپرده و کوشش
فید اقبال تافتند از هزار اسیر جبال سطوت و جبروت
حاکم ظلال فخر و جلال کبریا ای الهیت محکمشند و در ستم
و بخارا و ترکستان بفروختند و فقر و محروم ازین ناحیه
خاطر اشرف بالکل جمع شدند و بنسبت التمس تعاضد و یون زدیا
در ساعت نمود و زغال نمود که منتهی بلبلان زو و لایب

نهانی و مختار و قایل شناختن خدا اول آسمانی باشد
بدار السلطنه اگر چه مراجعت نماید و بر منظر الهی
مقدم عالی البواب فیض و افضال می کشاید و پس از انتهای
الویه صواب عالی چون اندر استقامت بخشش و سخاوت بجز
تزیین و تعمیر صوبه مالتی مصروف گشته باشد هزاره کامکار
بر خور و از غرض ناصیه ملک و اقبال فریده بامره عظمت و جلال
دوره التاج فرخی و روز مندی و استقامت العقد سعادت مند
و حق سندی صاحب السداد و زنده ارجمند شاه مراد ربابان
صوبه می فرستیم لایق آنکه این معنی را عین نزول رحمت الهی
و محض و در سعادت نامتای دانسته در لوازم اطاعت
و اخلاص می جمیع تقدیم نمایند بازی خود را امور عینا
خسروانی گردانند و چون قریب یافت روی نموده هموار
کسان خود را با عوایدی اخلاص فرستاده مرسم بجبهی تقدیم
فرستند و هرگاه آن زنده ارباب اخلاص را در امری
از امور احتیاج بامداد و کمک شود حقیقت احوال مشهورها
بعرض کرامی شاهزاده کامکار رسانند که سفارش آن
زنده محضان بجنور انرف نمودیم که نیز محض هوای

از کجیهای خاص و ثابت قدمی شاه راه اخلاص دانسته
در هم باب انواع اعداد و اعانت نماید و پس حکام که نسبت
آن عمده از با عقیدت باین درگاه بخوبی دست
که با تمام وسوسه های او مهیات و بدعیات دیگر آن
و رخت آید چه جای مطالب و مقاصد خاصه آن مخلوق
باید که به گونه اندیش بخورد راه نهد و قریب را از شاخه زده
چون آن بخت از مقدمات دولت روز افزون خود دانسته و
در اسم اطاعت اتمام نموده و شرح خاطر و مسرور بال بشود و بر هو
نوشیدنی که سه طبع عالی مقدار که تسخیر عالم و عالمیان
نیست و نهایت و لا نهایت ایشان است از حکام و یار
و ولایه اقطار و خراسان و اطاعت مطلوب و مقصودند دانسته
و و نمندی که بمقتضای دور بینی و کار دانی خود این معنی
را منظور داشته در تاسیس مبانی اخلاص و عقیدت رسوخ نماید
هر آنکه ملک و ناموس او بحال خود مانده موجب اعزاز و ترفیع
کرد و آن عقیدت سپاه حقه از محاصره قدیم و هواخواه
مسلم لا اخلاص است و آنکه در آن مرتبه که غرضه الملک
العظیمة اعطاء الخزانة الکبری فی فیه و ذلک الخواص العظام عمدة الامراء

الکرام رکن السلطنة العلیا مبارک الدین عظیم خان برادر
رفت بود و لو از خدمت از آن خبر اندیش بود و بسیار بود
بعضی امور که محتاج بشرح نیست بعد از آنکه در اخلاص آن رکن
الاخلاص نور رفته باشد و لیس در باره او انواع غنایا فرمود
میان عالمیان امتیاز بخشید و از جاده حرم شاهنشاهی
آنکه امارت شاه عمده الملک شاهرالدولت امیر السلطنة
قدوه مقربان سر بر زنده بحرمان اسرار ضمیمه مقربان
ارباب علم و حکم مظهر فضل و آو فی و فیض اتم جامع کمالا
صوری و معنوی ناظم مائت دینی و دنیوی سلامی شیخ ابو الفضل
که از مسازان بزم عرفان سرشت است نسبت فرات
فرمودیم تا جناب نجی عالمی شاهرالدین ثقاوه مخلصان در
آن صورت و حق پسری نیز مجموع و مطبوع خاطر گشته در
ارباب کمال و اخلاص در اید او را همواره بنظر محرمیت
از یک پنهان صمیم القلب فرمود غنایانی که در خاطر صلاح
اندیش او خطور نکرده باشد بظهور رسایتم ناموجب امید
واری عالمیان گشته دستور العمل اخلاص جمیع بزرگان
دال عالم گردد و رینوا مخطور خاطر قدسی مائت شده

که چنانچه آن خیرخواه قدیم مجدداً مقصد خدمات پسندیده
شماره روی اعزاز و اکرام بحضور اشرف اقدس طایفه
مشمول انواع عنایات ساخته رخصت فرمایم تا من بعد
باز احدی در باره آن واقف الاطاعتاً و ناشایسته
عالی ترسانند باز از این باب عرض کنم پیر و الو اسط آنکه
از حدود در اخالی گذاشتن لایق نبوده عنان اراده این
وادی منحرف ساخته بخاطر اشرف رسید که بایستد
که دیدن او حکم دیدن مادر شده باشد تا حقیقت اخلاص
و عقیدت صمیم آن مصدر آداب خزانگی فیهما
اشرف رسانند تا بر آن افادت و افستاب حکمت
و معرفت لایضا و جالی المعقول و المنقول حاوی الفروع
صول عمده مختصان درگاه زبده مخصوصات نایب گاه معرب
الحضرت السلطانی اعتماد الدوله الخانیه النی طیب ملک
المشعر الشیخ ابوالفیض فیضی را که در طلال عنایت تائید
یافته و هرگز از بارگاه والا تجویز دوری او لغیر موده ایم
و رموز دانی و نکته سنجی و دوری و عدم شناسایی و
براتب اخلاص فهمی و مدارج اعتقاد شناسی او و حضرت

ما ظهور تمام و در و نسک این لغت و در باب اخص و ستادیم که
صنوف عیالات مارا که بی خاطر نشان ساخته آن جزو
شعادت استباه را کلا بیل توجهات ناشای و محارم عیالات
ناحشایی و عشوق نماید و سخنانی که مرکز خاطر انبساط و رفع آفتاب
بالحکم رسانند و سایر حقیقت عقیدت و اخص و در تالیق از
و اخص و او را نیز فرموده و بعبار و التمس خود و سنجید
بموقف کسب عالی معروض دارد و باید که آن مخصوص خود اندیش
سخنان حقایق بیان مارا چه از آن نور فرمان عیالات
شعرون مندرجست و چه از آن کلمات قدسیه سیما
زبانی ائمت مایه شارالد در خلوت فرموده ایم بسم و
اصفا نموده مراتب الطاف خیر و این و مدارج اعطاف خاق
را بغفل و در اندیش خود و دریافته اکنان اهتمام مخصوص
کار آگاهانه نماید که حکام و کس کلیم علی الخصوص حکومت
امارت استباه منظور انظار خاقانی مکتوم الطاف سیما
برهان نظام الملک مجد و ائمت یافته این درگاه است
لوازم نیکو خدمتی و توانایی حوش شناسی بروج انتم و اکل ظهور
برسانند و بسنجان کوتاه اندیش آن تا عیالات پس از

جاده اطاعت و عقیدت از افروز زو جرای معنی
اعتبار آن خاص حقیقت کین و به موجب اعتبار
غلافی آن زیار خواهد بود و چندی بود که و کلاه سوا
حکام و کبریا که کین است و سرسیده بود و در هر یک
اشرف و کبریا که حکام و کبریا و شتاده شود و لیکن
از آنجا که عنایت عالی عام است و آن مخصوص خواهد
با آنها ارتباط تمام از اعلا و عنایت بان خیر خواهد
حقیقی و استه چندی از مقربان درگاه که بزرگ عنایت
و انتفاع مخصوصند همراه افاضت شاه مذکور و شایان
باید که در سامان و سرانجام این جماعه و بر فردی روان
ساختن بدرگاه محلا مالک سعیه لازم دانند و بمقتضا
ظهور الطاف عالی اظهار مافی الصمیم نموده هر مطلبی و مهمی
که به سبب افاضت کتاب مومی الله معروض درگاه سازد
از آنجا که کار عنایت قدس سرایت در باب انحصار
خواه مرکز باطن اقدس است همه معروض قبول و انجام پذیر
خواهد بود و بموجب نور عنایت و التفات که بان اخص
شعار داریم خلعت خاصه و شمشیر مرصع و هم راسی است

و لا یجی

که بود و یک قطار شش تنه و بی بی بخته آن غلبی خرابدیش
کوتاهم باید که از هیچ وجه و خاطر خوراج جمع و آنچه نوبه باطل
افدس شامل نظام احوال و کافل حصول مقاصد و اطمینان
خود و اندوختن همواره توجه عالی در زیر قبضه
طوایف انام سیمایه ارباب علم و حکمت مندرست مردم
حکمت و خدایه حقیقت فیض الکتب حائزین از قای
حکیم مری که در آن عهد و در اندیشان کنند که ماکمل
بر گاه معجز رسیده حکمت عاقله را اینه ملحق شود و بعضی کارها
که در شمار اینه ایجاد دارد و در وجه انضمام با یک از مباحث
خاطر اشرف اقدس خواهد بود و پوسته خاطر ملکوتی به
متوجه حصول آمانی و احوال خود داشته اند و از عنایت کونان

حکومت و ایالت سباه اخلاص و عنایت و شکوه
اعظم حکام زبده آماجد نام گشوده مخصوصان در کاف
مخلصان خیر خواه منظور انظار خاقانی شمول الطاف
سبحانی مہبط عنایات متوالی مطرح توجهات
الاغتر و وافر الاعتدال بران نظام الملک کلایل مکارم

[illegible]

مجموعه علم و سار است بر اینج که بماند و اگر نیت بخارفت گویای
هر چه پیش پای نه باشد و در هر روز که او افعال نه نشاند و در هر وقت
بدید و در عالم غایت اندامی قدیم و پیش از آن اصحاب علم
بر اسکنان او دست کرد و از هر روز و روزی نشاند که پیش پای
و در اعتبار در یک علم و فصل و اعلامی اصل و اصل و علم
بسیار و در هر روز و در هر وقت ایستاده و در هر وقت که
شد هر وقت و قویار در ضعیف گوناگون و در هر وقت که
است و در هر وقت که در هر وقت که ایستاده و در هر وقت که
شاهد و در هر وقت که در هر وقت که ایستاده و در هر وقت که
ماطر بمقتضای شمولی است و در هر وقت که ایستاده و در هر وقت که
هر فرایند قضایان در ضعیف تبیان و حاصل جان و وقت الملک
غزایر و باید که اگر نفعی در هر وقت که ایستاده و در هر وقت که
اطلاعت و خلاف سوالی و ایام سکوت نماید
از آن بهر که غرض است و در هر وقت که ایستاده و در هر وقت که
معموم باعث فنون و نگینان و کویز و در هر وقت که
مورد و در هر وقت که غایت کرد و اگر بویژه خود و سالی

و محموم کوه بیدان که بعد سافت بر حصص من خود خیالی کرد
بعده است به متوفی ربانی و نالیده اسمانی در کشتی
تمام ملک انما بان تربیت کرد و تعلی خورشید تابان
عزیز علی خانانی را منتظم احوال ساحت استخوان خود اند
نه این همه است ثابت پای بر یکی از این است
المنته السد هر از اعمار صحیح اقبال و طلوع نیر جلال هر
بر آورده نکست لطف است تمام امور و هر احوال سواد و انعام
خداوند یار بعین پرست در نظر و ورین عفو از جان
بهار و دلش دامن از زبان مدینه افضال است و می باشد
بسیار اعضاء تکمیل و تربیت استعدان برستی نیما
مغترفان بجا علم و حکمت بود و علی الدوام متکلمان بر زبان
در خواستی سر بر و الله طالب علمه رسید کار ساجد
و معنی اند و هر یان حکمت خدا بران صورت پذیر گشته
که چنانچه با شما ان عظم القدر توجع عالی باین فرقه کرامی
گمارند همچنین ای کردن نیز جوایب مطالب است و در سوال محفل
عالی هر محفل و تفاخر و معالی است باشند و برین مقام

در این مقام از زبان

که جویت فاضل و کماز که بسیر و و بی زانایت از صفا
 عرضی انشمال جامع الکمال است چلیبی یک مزار است
 رسیده همانا که حسن اخلاق و ذاللی از و بر باطن بله نام مکران
 بر خوانند اخنه توجه معنی بعد از دست ظهور با حسن انکس
 بقا بعد الطاف الهی و سالی مکارم شین بی محل رسید
 باین صواب بر بند و در دوزخین و قبی پهنلدا و حضور
 غازی السور و سید عذر و دود را بدن ز اور و دن
 ارباب است مقدار از کما بد و بسا و منس فتاحی
 شیرازی و در باب انعام ناه حکم است صادر شد
 بجلوه ظهور خواهد رسید تمام دفتر اولی بر حق اولی
 حکم بر خیزد فیما علی عیون الهمی من است و مرا عر بر سر صندل از این
~~در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است~~
~~در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است~~
 در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است

